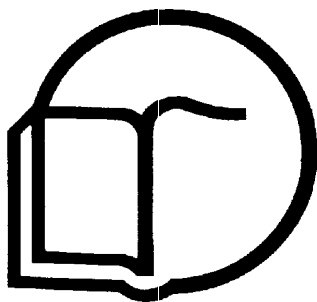

Denní tichá chvíle

prosinec 2008 – listopad 2009

Impulsy ke čtení Písma svatého

Jsme zváni denně číst Písmo svaté a vstupovat do osobní modlitby. Vezměme si k tomu úryvek z Písma, který je pro ten den určen. Uvědomme si, že Bůh je přítomen, že on sám s námi v tomto textu „vstupuje do rozhovoru“ a že nám jeho pomocí chce říci něco důležitého pro náš život.

Vedle rozjímavé modlitby s biblickým textem, je k hlubšímu porozumění Božímu slovu také velkou pomocí souvislé čtení Písma na pokračování. Vždyť knihy a dopisy obsažené v Písmu svatém vznikly jako větší celky. Abychom rozpoznali velké myšlenkové „oblouky“ a spojitosti, musíme je také příležitostně číst jako nějaký román či osobní dopis od začátku do konce, jakoby „jedním dechem“.

Jako malý kompas ke čtení Písma svatého nám může posloužit 12 bodů (z článku Norberta Baumerta: *Knihy ze života živě čtená*):

1. *Budte si vědomi, že celé Písmo svaté, Starý i Nový zákon, je napsáno pro vás.*
2. *Vyhradte si denně určitý čas k rozjímavému čtení Písma, příležitostně také k souvislému čtení nějaké biblické knihy vcelku.*
3. *Vzbudte v sobě víru, že zde nasloucháte Božímu slovu.*
4. *Před čtením se otevřete Duchu svatému, jenž je zde přítomný a jenž vám bude ukazovat, co je v tomto textu pro vás důležité.*
5. *Při rozjímavém čtení: Tažte se textu pomocí tázacích zájmen: kdo, co, komu, kdy, kde, proč, jak, k čemu . . . říká nebo dělá. Jestliže to vztáhneme na nás samotné:*

- *Co říká Bůh (Ježíš) mně?*
- *Co řeknu já jemu?*
- *Na co se ptá Bůh (Ježíš) mne?*
- *Co já mu odpovím?*

Při souvislém čtení: Označte si místa, kde

- *vám něco není jasné, otazníkem (?)*
- *jste nově objevili něco důležitého, vykřičníkem (!)*
- *jste byli osobně zasaženi, šipkou (→)*

Nezůstaňte pak u těchto míst stát, ale čtěte dále. Časem si označená místa můžete v klidu promyslit.

6. *Při rozjímavém čtení si udělejte čas k naslouchání. Prodlévejte tam, kde jste byli něčím zasaženi.*
7. *Rozlišujte: Co říká text sám o sobě a co říká mně osobně?*
8. *Mějte dostatek pokory používat pomůcky církevní vědy, např. komentáře, avšak i dostatek trpělivosti nechat těžko srozumitelná místa stát, dokud vám je Bůh neodhalí.*
9. *Mějte odvahu vidět svůj život ve vztahu k Božímu slovu a naopak.*
10. *Odpovězte na Boží slovo modlitbou a skutkem.*
11. *Budte citliví k příležitostem dělit se s druhými o to, co jste při čtení a žití Božího slova získali.*
12. *Budte připraveni své poznatky uvést do souladu s církevním porozuměním Písmu.*

Chvalte Pána

(o modlitbě chvály)

1. „Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu, abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla“ (1 Pt 2,9). Tvým povoláním a tvojí výsadou je „*chválit slávu Boží milosti*“ a „*stát se chválou jeho slávy*“ (Ef 1,3–14).

Bible se o Boží chvále zmiňuje asi 3.000 krát. První křesťané byli tomuto svému povolání k chvalozpěvu věrni.

2. Zanedbávání chvály je jedním z důvodů egocentrického postoje lidí, kteří se hodně modlí. Bez tohoto rozměru chvály je modlitební život ochromený.

I my jsme tedy v návaznosti na biblickou a ranně církevní tradici povolání a zvání ke chvále. Charismata a láska, k níž všechna charismata směřují, se nejlépe rozvíjejí v atmosféře chvály, díky a radosti.

3. Chválit znamená vyslovit souhlas, obdiv a uznání. Lidé to často vyjadřují tím způsobem, že tleskají, zdvihají své ruce nebo propukají v hlasitý radostný jásot. Mnoho výzev k Boží chvále obsahují žalmy. „*Lidé všech národů, tleskejte v dlaně, hlaholte Bohu, plesejte zvučně! Zpívejte žalmy Bohu, zpívejte žalmy!*“ (Ž 47,2.7). „*Proto ti žehnám po celý život, v tvém jménu pozvedám dlaně*“ (Ž 63,5).

4. Chvála a díky Bohu jsou spontánní odpovědi člověka na Boží působení v jeho životě (L 1,46nn). Ačkoli díky a chvála běžně vyjadřují naše pocity, přesto se v každém případě opírají o to, co pro mě Bůh učinil a čím on je.

Víra umožňuje chválit Boha i v čase temnoty a zkoušky, a to sice s pevným přesvědčením, že těm, kdo milují Boha, všechno napomáhá k dobrému (Ř 8,28; Sk 5,41).

5. Ve vzdávání chvály je skryta velká moc. Chvála zlepšuje vnitřní postoj člověka, proměňuje smutek v radost, pochybnost v naději, lhostejnost v nové nadšení. Často jsme nespokojení, protože něco nebo někoho odmítáme nebo někoho nejsme schopni přijmout. Vzdáváním chvály pak vyjadřujeme souhlas, jenž je motivován vědomím, že Bůh může ze všeho vytěžit něco dobrého (srov. 2K 12,7–10; Sk 16,25n).

Modlitba chval vede také často ke zlepšení vnější situace, neboť tato chvála umožňuje Boží oslavu právě v této konkrétní situaci. A to znamená, že Duch Boží dostává prostor k mocnému působení. Lidé, jež se skrze chválu odevzdávají tomuto Duchu, jsou vnitřně posíleni a potěšeni a jsou jím (ať jsou si toho vědomi či ne) vedeni i ve vnějších věcech. V Boží chvále člověk zároveň vytváří prostor k odpuštění bratrovi a dostává nový pohled na skutečnost. V určité míře pak věci vidí Božíma očima.

neděle 30. 11.**1. adventní****Mk 13,33–37**

Výzva k bdělosti není samoúčelná: jde o permanentní připravenost na setkávání s Pánem tady a teď i o cílevědomé směřování mého života k definitivnímu setkání s Ním v plnosti.

*pondělí 1. 12.***Mt 8,5–11**

Bůh chce spasit každého (i toho, kterého zrovna „nemusím“, kterou nemám zrovna rád). Máš-li kolem sebe někoho takového, modli se za něj, za povzbuzení pro její život, za jeho poznání Krista či za její růst ve víře . . .

*úterý 2. 12.***Lk 10,21–24**

„*Vše je mi dáno od mého Otce.*“ To nemá být jen Ježíšovou zkušeností, ale i mou. Vnímej tak dnešní den a se vším co přinese, se snaž naložit jako s Božím darem.

*středa 3. 12.***Mt 15,29–37**

Přidej se k zástupům přicházejícím za Ježíšem, k lidem nemocným a postiženým, které měly s sebou. Naslouchej svému Pánu a předlož mu v modlitbě to, co potřebuje uzdravit.

*čtvrtek 4. 12.***Mt 7,21.24–27**

Jak a v čem mám dnes naplnit vůli nebeského Otce?

*pátek 5. 12.***Mt 9,27–31**

Věříš, že má Ježíš takovou moc? Že tě může uzdravit, vyvést z dlouhodobého zajetí hříchu, z moci tmy, . . . , že může proměnit tvůj život?

*sobota 6. 12.***Iz 30,19–21.23–26**

Tento úryvek pro mne může být ujištěním v situacích rozhodování, kdy cesta není jasná. S Božím doprovázením mohu počítat, ať se vydám „*napravo nebo nalevo*“.

neděle 7. 12.**2. adventní****Mk 1,1–8**

Nespokojme se jen s přípravou cesty Pánu skrze vyznání hříčů: jsme přece pokřtěni Duchem svatým! Co to pro tebe znamená? (srov. Mk 1,11).

pondělí 8. 12. Slavnost Neposkrvněného početí Panny Marie Lk 1,26–38 „U Boha není nic nemožného.“ Je to opravdu tak. Je to opravdu tak i pro mne osobně? Mám odvahu Pánu věřit, nechat se jím vést, pokorně přijímat jeho vedení a korekce?

*úterý 9. 12.***Mt 18,12–14**

I když jsem ztracen(a) ve svém hříchu, Ježíš mě neustále hledá. Nechám se nalézt nebo chci dále setrvávat v zajetí svého hříchu?

středa 10. 12.

Mt 11,28–30

Spočiň v dnešní chvíli modlitby u Ježíše; tak jako dítě na matčině klíně v tichosti přebývej v Jeho náruči, naslouchej Mu a nechej promlouvat své srdce.

čtvrtek 11. 12.

Mt 11,11–15

Blíží se čas narození našeho Spasitele — čas naší spásy. Jsem na to připraven(a)? Jsem ochoten/ochotna Mu naslouchat? A naslouchám?

pátek 12. 12.

Mt 11,16–19 Vím co chci ve svém životě? Nenechávám se vést jen

svými náladami, druhými lidmi, tím co se má, co je moderní, o čem se mluví?

sobota 13. 12.

Mt 17,10–13

Nehoním se ve svém životě jen za novými duchovními zážitky, za novou knihou od známé duchovní autority, za novými zjeveními, . . . ? Zním a poznávám víc a víc toho, který jediný je mým Pánem a může mne zachránit?

neděle 14. 12.

3. adventní

1 Te 5,16–24

Svoji pozornost máme zcela obrátit na Pána! Pak i v předvánočním shonu a starostech můžeme prožívat radostnou naději a vděčnost za jeho příchod.

pondělí 15. 12.

Mt 21,23–27

Ježíšova pravomoc vyrůstá z poslušnosti Otci a jednoty vztahu (Já a Otec jsme jedno). Beru jako „dítě Boží“ stejně vážně Ježíšovo slovo „ke mně“: „Beze mne nemůžete činit nic“?

úterý 16. 12.

Mt 21,28–32

Šance k obrácení je „tady a teď“, přestože stále trvá. Je to lítost nad hříchy, která otvírá oči mého srdce pro víru v Pána. Bez lítosti je obrácení prázdným gestem.

středa 17. 12.

Mt 1,1–17

Jsem zván(a) k modlitbě za mé předky: k děkování za to, co jsem od nich dostal(a) a „zdědil(a)“; a také k prosbě za ně, za odpuštění jejich hříchů a nedokonalostí, za urovnání věcí nedořešených v jejich životě, vztazích . . .

čtvrtek 18. 12.

Mt 1,18–24

Bůh s námi — co víc bychom si mohli přát. Uvědomuj si v dnešním dni, že Ježíš — Emanuel — je opravdu s Tebou — i tam, kde jej obvykle nevnímáš, ve všem tvém konání.

pátek 19. 12.

Lk 1,5–25

Bůh jedná jinak, než jsou naše lidské předpoklady a myšlení. Děkuj za chvíle, kdy v tvém životě Bůh něco velikého udělal, proměnil a/nebo pros za vysvobození — proměnění tvého trápení — „*vždyt' u Boha není nic nemožného*“ budeme číst v zítřejším pokračování úryvku.

sobota 20. 12.

Lk 1,26–38

Vezmi dnes celý svůj život, situaci, stav a okolnosti, ve kterých se nalézáš. Všechno to zahrň do své modlitby odevzdání se Bohu: „Jsem služebnice Páně/jsem služebník Páně“.

neděle 21. 12.

4. adventní

Lk 1,26–38

Na pozadí textu jasně vystupuje aktivita Boží: povolává Marii, z níž se narodí Spasitel. Dialog Panny Marie s andělem nabízí k rozjímání několik témat, zůstaň u jednoho z nich!

pondělí 22. 12.

Lk 1,46–56

Důvodem obrovské Mariiny radosti je, že Bůh jí učinil veliké věci. Postav vedle toho sebe, svůj život a chval Pána i za ty „menší věci“ v něm. Hlavně neběduj, Bůh si zaslouží chválu.

úterý 23. 12.

Lk 1,57–66

Bůh je věrný a plní svoje zaslíbení — někdy navzdory lidské nemožnosti i nechápavosti. Klíčem k porozumění je pak jen naše důvěra, že Bůh činí dobře . . . Máš podobnou zkušenost?‘

středa 24. 12.

Štědrý den

Lk 1,67–79

Lukáš Zachariášovými ústy vyjadřuje chvalozpěv Bohu za dar přicházející spásy. Nech se inspirovat a chval se Zachariášem Boha za dar Krista tak, jak umíš.

čtvrtek 25. 12.

Slavnost Narození Páně

Jan 1,1–18

Naše spása je jistá. Narodil se nám Vykupitel, náš Zachránce, který zvítězil nad tmou, hříchem a smrtí.

pátek 26. 12.

Svátek sv. Štěpána, prvomučedníka

Sk 6,8–10;7,54–60

„*Plný milosti a síly*“ — znám takové lidi kolem mne? V čem mi mohou být příkladem pro můj vlastní život?

sobota 27. 12.

Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty

1 Jan 1,1–4

Život, který žiji (ve společenství s Otcem a Ježíšem), má být zvěstován i dnešního dne dál, „*aby naše radost byla úplná*“.

neděle 28. 12.

Svátek Svaté rodiny

Lk 2,22–40

Nebylo a není samozřejmé pochopit, kdo je narozený Mariin Syn, kdo je Ježíš. Bez Ducha svatého by to Simon sotva dokázal. Ale tento Syn není bájný rek, před kterým všichni padnou. Je spíše znamením odporu, ten, který bude trpět.

pondělí 29. 12.

1 Jan 2,3–11

Dostáváme nové přikázání, ale které je staré? Jistě. Milovat bližního je už příkazem Starého zákona. Ale teprve Ježíš nám ukázal tuto věc v plnosti. Ukázal, jak lze milovat až na dřevo kříže.

úterý 30. 12.

1 Jan 2,12–17

Je toho tolik na práci. A život je tak krátký. My jsme ale schopni poznat, co chce Bůh, když se zastavíme. Budeme-li dělat, co chce Bůh, je to čas navěky.

středa 31. 12.

1 Jan 2,18–21

Mnozí budou sčítat a odčítat, porovnávat — bilancovat. Ale proti tomu, co s námi a pro nás udělal Bůh, je to, co jsme udělali my, dost nezajímavé. Udělal z nás Boží děti. Dal světlo, které nejen tma nepohltní, ale ve kterém je život, který je silnější než smrt. Úžas nad tímto darem by měl přesáhnout naše bilancování.

čtvrtek 1. 1.

Slavnost Matky Boží, Panny Marie

Nm 6,22–27

Na počátku nového roku mohu (jako Boží dítě — viz druhé čtení Gal 4,6) a mám počítat s Hospodinovým požehnáním, s kterým mohu v důvěře procházet následujícím rokem.

pátek 2. 1.

1 Jan 2,22–28

Zůstávat v Synu i v Otci — znamená držet se své víry, poznaného a vyznaného Krista. A Duch svatý, kterého jsme přijali, nás poučuje o všem, když v Něm zůstáváme.

sobota 3. 1.

1 Jan 2,29–34

„*Nejen se smíme nazývat Božími dětmi, ale také jimi jsme!*“ A jako Boží synové a dcery v něj máme skládat všechnu svou naději a odstraňovat hřích ze svého života tím, že zůstáváme v Něm.

neděle 4. 1.

2. neděle po Narození Páně

Jan 1,1–18

Janův prolog dává v prvé řadě nahlédnout do tajemství Slova, které je nejen Spasitelem, jenž přišel na tento svět, ale má klíčovou úlohu už při stvoření, jelikož trvá od věčnosti. Nepomíjí však ani úlohu lidí, zvláště Jana Křtitele, který je svědkem a předchůdcem Slova.

pondělí 5. 1.

1 Jan 3,11–21

Výzva k vzájemné lásce (vyrůstající z Lásky — Krista, který za nás položil život) je výzvou pro dnešní den. Milovat činem, doopravdy!

úterý 6. 1.

Slavnost Zjevení Páně

Iz 60,1–6

Zjevení narozeného Krista — světla světu — vzešlo i pro mne. Spolu s církví, s bratry a sestrami, jsem pozván „*rozhlásit Hospodinovu chválu*“ — rozhlašovat, co učinil pro nás všechny i pro mne osobně.

středa 7. 1.

Mt 4,12–17.23–25

„Čiňte pokání, neboť se přiblížilo Boží království“. Rozjímej, jak obojí spolu souvisí a zda o tom svědčíš životem svému okolí.

čtvrtek 8. 1.

Mk 6,34–44

Ježíš (dobrý pastýř) se stará a sytí i ovce bez pastýře. Takhle výborná zpráva ale nesupluje Jeho předchozí požadavek: „Dejte vy jim jíst!“ — to říká teď mně, tobě, nám . . . A nejde jen o jídlo a hmotné potřeby! Co ode mne očekávají lidé kolem mne a co jim dávám?

pátek 9. 1.

Mk 6,45–52

Velké plány, falešné představy . . . těžká únava, rozčarování, všechno je proti nám . . . Pán je nablízku, přichází hotov pomoci . . . jen Ho poznat! Vzhůru srdce! Máme je u Pána! — nebo jen v těch „našich“ situacích?

sobota 10. 1.

Lk 4,14–22a

Ježíšovo konání se děje v moci Ducha. Plnost Ducha ho nezbavuje nepřijetí od lidí, závidi, útoků zla, nepřátelství . . . potupné smrti na kříži. Upřeme znovu svůj pohled na Ježíše a učme se od něj, vždyť jsme přijali téhož Ducha!

neděle 11. 1.

Svátek Křtu Páně

Mk 1,6b–11

I pro tebe je křtem nebe rozevřené, přijal jsi Ducha svatého, stal ses milovaným Božím dítětem. Co to pro tebe znamená, jak z toho žiješ?

pondělí 12. 1.

Mk 1,14–20

Pozvání k následování je pozváním i pro mne. Byť dnes třeba ani neopustím svůj domov nebo se budu pohybovat jen na svých pravidelných trasách. Právě zde mám následovat svého Pána.

úterý 13. 1.

Mk 1,21b–28

Žasnu nad Ježíšovým učením? Čím jsou pro mě úryvky z evangelíí? Něčím, co jsem už mnohokrát slyšel? Dávným, neaktuálním, možná neskutečným příběhem? Božím Slovem vstupujícím do mého života?

středa 14. 1.

Mk 1,29–39

Ježíš nachází pro svoji službu sílu v modlitbě. I já mohu pro „nesení tíhy“ dnešního dne prosit o sílu, odvahu a naději.

čtvrtek 15. 1.

Mk 1,40–45

Jistota malomocného je úžasná. A Ježíšovo „*chci*“ proměňuje člověka, vrací jej do života. Jeho „*chci*“ zaznívá i do méjí situace, do mého života, do mých proseb, do mých očekáváníí.

pátek 16. 1.

Mk 2,1–12

Pro víru druhých byl ochrnutý uzdraven. Pro (skrze) moji víru mohou být druzí utěšováni, usvědčováni, přitahováni k Pánu, dovedeni k setkání s Ním.

sobota 17. 1.

Mk 2,13–17

Povolání hříšníka může v nás — ve víře zavedených — vzbuzovat otázky podobné těm z úryvku. Jak vnímám lidi kolem sebe (hříšníky, nevěřící)? Jako ty, kteří především potřebují Boží spásu?

neděle 18. 1.

2. v mezidobí

Jan 1,35–42

Jak prožíváš svoje povolání k následování? Nesvoboda, strach, povinnost, vnitřní puzení, radost . . . ? Nalezl jsi opravdu Mesiáše, svého Pána a Spasitele? „Povídej“ si s Ním o tom.

pondělí 19. 1.

Žid 5,1–10

Mohu se dnes zamyslet nad tím, co dělám ve svém životě pro Boha i pro druhé a ptát se: Je to z mých vlastních sil nebo jsem k tomu „*povolán od Boha*“?

úterý 20. 1.

Žid 6,10–20

Boží zaslíbení dané Abrahámovi („*Zahrnu tě jistě požehnáním, . . .*“) platí i pro každého z nás. Pro moji cestu s Pánem a vytrvalé objevování Jeho požehnání v mém životě potřebuji trpělivost a naději, o které teď můžu (znova) prosit.

středa 21. 1.

Mk 3,1–6

Záchrana (vysvobození člověka) je nad příkazem (je vlastně cílem) Zákona. O tu zde jde a ta má přednost před důsledným dodržováním předpisů — bez lásky („předpisu“ nejvyššího).

čtvrtek 22. 1.

Mk 3,7–12

Ježíšovo svědectví v síle Ducha je uzdravující, očišťující, osvobozující. Naproti tomu zlo umrtvuje, děsí, svazuje. *Ježíši, Synu živého Boha, smiluj se nade mnou hříšným!*

pátek 23. 1.

Žid 8,6–13

Boží zaslíbení nové smlouvy (se všemi těmi krásnými obrazy — moje zákony jim napíšu do srdce; všichni mě budou znát) spolu s odpuštěním hříchů se uskutečňuje i v mém životě, právě dnes.

sobota 24. 1.

Mk 3,20–21

Ježíš, jednající jako ten, kdo je poslaný Bohem, narušuje představy svých příbuzných o „správném“ chování. Nechce mi Pán skrze takovéto (obtížné, zvláštní, nepřijatelné chování) lidí kolem mne něco říci? Nebo budu jen tím, kdo se pohoršuje?

neděle 25. 1.**3. v mezidobí****Mk 1,14–20**

Není snadné opustit prošlapané se zázemím a svěřit život Pánu, který z pohledu zkušeností nabízí absurditu: být rybářem lidí. Přesto tuto absurditu přijala spousta lidí před námi. Ježíš, který povolává, má zvláštní moc: uzdravuje nemoci duše i těla, zlo přemáhá láskou a odpuštěním, zmrtvýchvstáním vítězí nad smrtí. „*Pane, ke komu bychom šli, ty máš slova věčného života*“.

*pondělí 26. 1.***Mk 3,22–30**

Člověk si někdy hledá všechny možné výmluvy, jen aby nemusel opustit své falešné cesty a představy; aby nemusel rezignovat před Boží láskou zvoucí mě na jinou (pravou) cestu, zvoucí mě k otevření se jeho (uzdravující) moci.

*úterý 27. 1.***Mk 3,31–35**

„*Zde jsem, abych konal tvou vůli.*“ Zkus dnes toto říci (jako nabídku) Bohu ve své modlitbě a pak během dne být otevřený(á) vůči tomu, k čemu On tě povede.

*středa 28. 1.***Žid 10,11–18**

Úžasné Boží zaslíbení „*na jejich hříchy a nepravosti už nevzpomenu*“ (citované z knihy proroka Jeremiáše) je velkým Božím darem, který mne osvobozuje od mé minulosti a směřuje a otvírá budoucnosti.

*čtvrtek 29. 1.***Mk 4,21–25**

Světlo je určeno k svícení, evangelium k hlásání, život z víry je smysluplný svědectvím . . . To jenom naše malověrnost, strach a nedůslednost nás učí hrát na schovávanou a pohybovat se raději v pološeru.

*pátek 30. 1.***Žid 10,32–39**

Vytrvat v dobrém, vytrvat přes všechna protiventství v ochotě znovu a znovu přistupovat k druhému se srdcem otevřeným (a tím zranitelným) je výzvou dnešního čtení. Z této vytrvalosti (malého hořčičného zrnka) pak může vyrůst velký strom uzdravení, přijetí a lásky (viz evangelium).

*sobota 31. 1.***Žid 11,1–2.8–19**

Víra má vést naše jednání — ve věcech, jejichž naplnění ještě nevidíme. Příkladem a povzbuzením mi mohou být zde uvedené příběhy praotců.

neděle 1. 2.**4. v mezidobí****Mk 1,21b–28**

Čtu Písmo, rozjímám, modlím se . . . a pořád jsem slabý, ustaraný katolík. Čím to je? Určitě není chyba u Ježíše; On i moc jeho učení může působit jen tam, kde se mu v důvěře otevře prostor v srdci člověka: když to člověk zabalí a Jemu předá k proměně, nic si neponechá a vsadí zcela na něj.

pondělí 2. 2.

Svátek Uvedení Páně do chrámu

Lk 2,22–40

Simeon a Anna poznali Mesiáše. I mě se Ježíš dává poznat (a chce ještě více). V které životní situaci, v které oblasti svého života jej nepoznávám či nenalézám?

úterý 3. 2.

Žid 12,1–4

Navazujeme na včerejší téma — nám darované spásy. Ta nás vede k tomu, abychom odhodili všechno, „*co by nás mohlo zatěžovat, hřích, do kterého se člověk snadno zaplete*“. Právě dnes.

středa 4. 2.

Mk 6,1–16

Jak vnímám lidi ve svém okolí, ve své farnosti? Jsem schopen vnímat jejich obdarování, jejich proměnu, nemám je jen dávno přečtené, dávám ji ve svém srdci prostor k růstu?

čtvrtek 5. 2.

Žid 12,18–19.21–24

Ve své víře nejsme sami, kromě těch kolem nás jsou to i všichni ti, kteří nás už předešli k Pánu a kteří jsou pro nás svědky. My všichni jsme byli pokropeni (očištěni) Beránkovou krví k naději, radosti a lásce.

pátek 6. 2.

Mk 6,14–29

Vidíme, jak zlo se spojuje a eskaluje. Někde na začátku je hřích, pak strach a snaha hřích zaretušovat plodí další zlo . . . Bez omezení osobní svobody nelze takovému jednání zabránit . . . Ježíšův recept je v obrácení, odpuštění, přání dobra.

sobota 7. 6.

Žid 13,15–17.20–21

Podávat stále oběť chvály = „*ovoce rtů, které chválí jeho jméno*“. Být dobročinný, mít pochopení pro druhé. K tomu jsme vedení naším Pánem a zároveň Jím samým v tom zdokonalování.

neděle 8. 2.

5. v mezidobí

Mk 1,29–39

Dobře se podívej na Ježíšův „sváteční“ den: synagoga, služba nemocným, osobní modlitba a vlastní poslání tj. hlásání evangelia. Má tvůj život nějaký řád, plníš nějaké poslání?

pondělí 9. 2.

Gn 1,1–19

Příroda — Boží stvoření — mne dnes zve k chvále, k chvále Boha za dokonalost jeho stvoření, k chvále za to, že všechnu tu krásu kolem nás učinil pro člověka.

úterý 10. 2.

Gn 1,20–2,4a

Bůh mne stvořil — jako muže či ženu — ke svému obrazu. A všechno co Bůh udělal (včetně člověka) bylo velmi dobré. Po včerejší chvále za přírodu mohu dnes chválit Pána za stvoření své i všech lidí kolem mne.

středa 11. 2.

Gn 2,4b–9.15–17

Druhá zpráva (1. knihy Mojžíšovy) o stvoření člověka ukazuje Hospodina jako toho, který se stará o člověka a pro něj tvoří vše ostatní. Vnímám ve svém obyčejném, každodenním životě tuto Boží starostlivost a péči?

čtvrtek 12. 2.

Gn 2,18–25

Člověk je Božím obrazem i v potřebě milovat druhého a být druhým milován. Láska se potřebuje sdílet. Komu a jak ji mohu dnes projevit?

pátek 13. 2.

Gn 3,1–8

Nedůvěra vůči Bohu vedla člověka k neuposlechnutí Božího příkazu, k neposlušnosti. Jak je tomu u mne — opravdu Mu důvěřuji ve všech okolnostech svého života?

sobota 14. 2.

Gn 3,9–24

Následky hříchu jsou pro člověka zničující. Přesto však Bůh nad ním neláme hůl a připravuje cestu ke spáse. Hůl neláme ani nade mnou, ale nabízí mi každý den své odpuštění a smíření.

neděle 15. 2.

6. v mezidobí

Mk 1,40–45

Očištění malomocného, vyhnání zlého ducha, uzdravení od kdejaké nemoci . . . to jsou průvodní znaky prolomení Božího království v Ježíši Kristu do tohoto světa. Zjevná Boží moc podporuje a slouží hlásání evangelia — ne k oslavování Ježíše jako divotvůrce.

pondělí 16. 2.

Mk 8,11–13

Žádné další znamení již není třeba, jediným znamením je Ježíš Kristus. Jej mám poslouchat a následovat (a ne se shánět po nejrůznějších zázracích, znameních a prorocích).

úterý 17. 2.

Gn 6,5–8;7,1–5.10

Noeho poslušnost vůči Hospodinu (bez braní ohledů na lidskou „moudrost“) je výzvou i pro mne.

středa 18. 2.

Mk 8,22–26

Ježíš uzdravuje (postupně) slepého. Podobně je to i se mnou, Ježíš mi nabízí své uzdravení, . . . postupně . . .

čtvrtek 19. 2.

Gn 9,1–13

Hospodinova smlouva s Noem je první smlouvou Boha s lidmi v Písmu. Je výrazem jeho věrnosti, i dnes se nad námi klene „imaginární“ duha boží milosti.

pátek 20. 2.

Gn 11,1–9

Slovo lidí spojuje, nepochopení rozděluje. To platí dodnes. . . .

sobota 21. 2.

Žid 11,1–7

Čtení posledních dní (z prvních 11ti kapitol Geneze) nám dnes shrnuje úryvek z listu Židům — to, co je důležité je víra. Ona (provázela starozákonní postavy . . .) a . . .

neděle 22. 2.

7. v mezidobí

Mk 2,1–12

Ježíš reaguje na víru těch lidí a koná svoje vlastní poslání: odpouští hříchy, protože hřích „umrtvuje“ život. Možná bereme odpuštění hříchů jako samozřejmost, zdá se nám, že je to málo a chceme spoustu jiných věcí.

pondělí 23. 3.

Mk 9,14–29

Přivést k Ježíši své blízké i ty vzdálenější — v modlitbě, slovem, činem — to je umění (a zároveň úkol), ke kterému jsem dnes pozván . . .

úterý 24. 2.

Mk 9,30–37

Dnešní evangelium mě vyzývá k přijímání druhých a ke službě druhým, zvláště těm „nejmenším“: opomíjeným, opovrhovaným, osamoceným, . . .

středa 25. 2.

Popeleční středa

2 Kor 5,20–6,2

„*Smiřte se s Bohem!*“ Tato výzva, stojící na počátku doby postní, se pro mne může stát programem této postní doby, hledáním toho, co mám změnit ve svém životě, co mám přijmout, s čím (kým) se mám smířit.

čtvrtek 26. 2.

Lk 9,22–25

„Bláznovství kříže“ a nemožnost záchrany vlastního života bez Krista — to nemůže člověk jen tak přijmout bez působení Ducha sv. Děkujeme za jeho dar a otevřme se jeho působení!

pátek 27. 2.

Iz 58,1–9a

Další „návod“ stojící na začátku postní doby. Půst, který si přeje Bůh, je: „*rozvázat nespravedlivá pouta, zlomit každé jařmo, lámat chléb hladovému, neodmítat pomoc.*“ A přitom mohu počítat s Boží pomocí — „*Hospodin odpoví: ‘Zde jsem!’*“

sobota 28. 2.

Iz 58,9b–14

„*Tvá radost bude v Hospodinu.*“ — *to je Boží zaslíbení pro tento čas, který nemá být naplněný jen půstem a odříkáním, ale nápravou a proměnou života, z které se mohu (byť může být bolavá) radovat.*

neděle 1. 3.

1. postní

Gn 9,8–15

Smlouva jako vyjádření vztahu mezi Bohem a lidmi probíhá dějinami spásy až k Ježíšovi. Znovu a znovu je lidmi porušovaná a stále znovu Bohem obnovovaná, aby našla definitivní naplnění v Ježíši Kristu v nové smlouvě s každým člověkem. Kontinuita? Vychovávání? Především zjevení Boží lásky a věrnosti!

pondělí 2. 3.

Lv 19,1–2.11–18

Která z dnešních výzev ke svatosti je pro Tebe důležitá, která z nich promlouvá do Tvého života? Vezmi si ji do dnešního dne.

úterý 3. 3.

Iz 55,10–11

Boží slovo je pravdivé, je účinné, je plodné. Mohu se na něj spolehnout, mohu do něj vložit svou naději!

středa 4. 3.

Jon 3,1–10

Bůh se smilovává. To je radostná zpráva i pro mne. Nemusím zůstat ve svých hříších, ale odvrátit se od nich a hledat (a nacházet) u Boha odpuštění a smíření.

čtvrtek 5. 3.

Est 4,17n.p–r.aa–bb.gg–hh

Ester vkládá všechnu svou naději do Hospodina: „*Pane, až do konce vysvobozuješ všechny, kdo se ti líbí.*“ A co já? V co (koho) vkládám svou naději?

pátek 6. 3.

Ez 18,21–28

Bůh odpouští a ospravedlňuje toho, kdo mění své chování, kdo se odvrací od svých zlých a špatných cest a jedná spravedlivě. Bůh touží dávat život! Mohu jej dnes vpustit do svého „nežití“, tam, kde potřebuji probudit a oživit, do svého života zmrtvělého hříchem.

sobota 7. 3.

Dt 26,16–19

Bůh si vyvolil Izrael a uzavřel se svým lidem smlouvu. Na pokračování této smlouvy — smlouvě nové — mám podíl i já, skrze křest. Jsem Bohem vyvolen(a), zamiloval si mě, našel ve mně zalíbení. Na jeho lásku mohu odpovědět svou vděčností, láskou (proměněnou v čin), modlitbou.

neděle 8. 3.

2. postní

Gn 22,1–18

Poslušností „praotce víry“ Abrahama směřují dějiny spásy ke Smlouvě s Božím lidem na Sinaji; poslušnost Krista až k smrti na kříži je Novou smlouvou o našem vykoupení!

pondělí 9. 3.

Dan 9,4b–10

Kajicnost, uznání hříchu, vyznání viny otevírá cestu Božímu milosrdenství, otevírá cestu k uzdravení, k proměně života.

úterý 10. 3.

Iz 1,10.16–20

Krásný obraz („*I kdyby jak šarlat byly vaše hříchy . . .*“) Boží moci a touhy uzdravovat, odpouštět a zahlazovat. I dnes s nimi mohu počítat, na ně se spoléhat a nechat se uzdravovat a proměňovat.

středa 11. 3.

Jer 18,18–20

Jeremiáš „vylévá“ své zraněné srdce před Hospodinem. To je ta správná cesta, to pravé místo, kde mohu i já vylévat své srdce a nacházet uzdravení, ochranu a vysvobození.

čtvrtek 12. 3.

Jer 17,5–10

Opravdu spoléhám na Hospodina ve všech oblastech svého života? Pak jsem „*jako strom, který je zasazen u vod, . . . nestrachuje se.*“ Anebo jím mohu být, vložím-li dnes všechnu svoji důvěru v Hospodina!

pátek 13. 3.

Gn 37,3–4.12–13a.17b–28

Josefův příběh (zde začínající, my známe i jeho šťastné vyústění) nám může být povzbuzením při snášení protivenství, neporozumění, nepřijetí od druhých.

sobota 14. 3.

Mich 7,14–15.18–20

„. . . máš zálibu v milosrdenství. Znovu se smiluješ.“ Je to tak — mohu se někdy cítit až trapně (což je však vůči Božimu milosrdenství pocit falešný), přesto je to to nejlepší, co mohu udělat: znovu a znovu přicházet před Hospodina a prosit o milosrdenství, odpuštění, uzdravení.

neděle 15. 3.

3. postní

Ex 20,1–17

Vyvedení z Egypta a Smlouva na Sinaji — největší událost v dějinách Starého zákona. Všimni si, že Desateru je předřazena věta o nejpodstatnějším, co Bůh ve SZ vykonal. Rozjíměj o tom, co Bůh koná pro tebe . . . a proto nebudeš mít . . . !?. Nebo to vidíš obráceně?

pondělí 16. 3.

2 Král 5,1–15a

Důvěřovat Bohu (a jeho služebníkům), ochota vystoupit ze svých zaběhlých představ („*Řekl jsem si: Jistě mi vyjde vstříc . . .*“) a otevřít se přijetí daru Boží milosti pro mne, pro dnešní den — to je výzva tohoto úryvku.

úterý 17. 3.

Dan 3,25.34–43

Důvěra v Boha, ochota následovat Jej celým srdcem, hledat Boží tvář — to mají být znaky (charakteristiky) každé mé modlitby.

středa 18. 3.

Dt 4,1.5–9

Dodržovat smlouvu s Hospodinem, nezapomínat „*na události, které viděly tvé oči. Ať nevymizí z tvé mysli . . .*“ To je důležité nejen pro tebe, ale je třeba je předávat dál — svým „synům a dcerám“, lidem kolem tebe: vydávat svědectví o Hospodinově lásce a milosrdenství!

čtvrtek 19. 3.

Slavnost sv. Josefa

Mt 1,16.18–21.24a

Josefova poslušnost vůči Božímu slovu a jeho věrnost vůči danému poslání je pro mě výzvou. Výzvou k následování. Co konkrétně pro mne znamená být poslušný(á) vůči Božímu slovu a věrný(á) jeho poslání?

pátek 20. 3.

Oz 14,2–10

Čteme pořád samé podobné texty: Hospodin se smilovává, když se navracíme; odpouští naše nepravosti. Chce nás tak povzbudit k opuštění vlastních nepravých cest a k následování Hospodina. Mám k tomu odvalu?

sobota 21. 3.

Oz 6,1–6

„Poznávejme Hospodina, snažme se ho poznat!“ Vytrvalé poznávání Boží lásky (v modlitbě, v Písmu, v lidech kolem mne) mne proměňuje a vede k růstu v lásce, pokoře a milosrdenství.

neděle 22. 3.

4. postní

2 Par 36,14–23

Navzdory hříchu a odpadlictví už dějiny (spásy) Izraele potvrzují, že Bůh je věrný a plní svá zaslíbení. Všimni si, že k naplnění jeho záměru poslouží i pohanský perský král. Věříš, že Bůh je Pánem dějin i „dnešního“ světa? Je i Pánem (dějin) tvého života?

pondělí 23. 3.

Iz 65,17–21

Izajášův text je jako balzám, jako pramen uprostřed vyprahlé pouště: Nemoc hříchu, prázdnota duše, tvrdost srdce, pláč, vidina smrti . . . nejsou definitivní. Bůh vše překoná v novém stvoření. To se uskutečnilo v Kristu.

úterý 24. 3.

Ez 47,1–9.12

Zakořenit u Hospodinových vod (= u něj čerpat svoji sílu) — to je cesta, která vede k růstu, k proměně, k oživení a k nesení ovoce. Mám ve svém životě dostatečný prostor pro toto čerpání? Mohu čerpat právě teď!

středa 25. 3.

Slavnost Zvěstování Páně

Iz 7,10–14

Achaz odmítá Boží znamení nikoli z pokory. Chce se spoléhat na sebe, na své spojence, nechce být „zavázán“ Hospodinu. Jak je tomu u mne, v mém životě?

čtvrtek 26. 3.

Ex 32,7–14

Mojžíš je zde ukázaný jako ten, kdo se přimlouvá za svůj lid — za koho se dnes mohu přimlouvat já? Koho mi Pán dává na mysl?

pátek 27. 3.

Mdr 2,1a.12–22

Text, který automaticky (a právem) vztahujeme na Krista, mluví obecně o utrpení člověka a o Boží pomoci, která je blízko. I pro mne. Kde (v čem) potřebuji já Boží pomoc? Mohu o ni teď prosit.

sobota 28. 3.

Jer 11,18–20

Prorok Jeremiáš naslouchá svému Pánu, nechává se jím poučit a vést navzdory protiventství svých nepřátel. Odplatu pak nechává na Něm. Tak jako on dnes naslouchej svému Pánu. O čem tě chce poučit?

neděle 29. 3.

5. postní

Jer 31,31–34

Text z Jeremjáše se po staletích naplní v Nové smlouvě: Zákon vložený do nitra, vepsaný do srdce proměňovaného Boží láskou tj. působením Ducha sv. To je největší dar Zmrtvýchvstalého každému z nás.

pondělí 30. 3.

Jan 8,1–11

Problémem pro Boha není na prvním místě HRÍCH, ale ČLOVĚK, jeho srdce. Kde je tvoje místo v tomto příběhu?

úterý 31. 3.

Nm 21,4–9

Had na kůlu je pro Jana v jeho evangeliu (J 3,14) předobrazem Krista na kříži, ke kterému mohu přicházet — uštknutý hříchem — pro uzdravení. Vědomí mé hříšnosti mne nemá odvádět od Boha, ale přivádět k Němu, před jeho kříž, kde mohu nalézt smíření a odpuštění.

středa 1. 4.

Dan 3,14–20.91–92.95

Spoléhání se na Boha, stání si na svém i za nepříznivých okolností vede (vedle Boží pomoci) i k tomu, že druzí lidé mohou poznat Boží velikost a moc.

čtvrtek 2. 4.

Gn 17,3–9

Boží smlouva s Abrahámem je předobrazem smlouvy, kterou Bůh uzavřel v Kristu i se mnou. I mě se týkají zaslíbení „*učiním tě plodným, dám ti zemi*“. Vnímám Boží pozehnání v mém životě? Mohu teď za ně chválit Pána.

pátek 3. 4.

Jer 20,10–13

Spoléhání se na Hospodina, který „*je se mnou jako silný bojovník*“ je jedinou posilou a nadějí pro Jeremiáše a stejně tak může (a má) být i pro mne.

sobota 4. 4.

Ez 37,21–28

Dnes čteme o zaslíbení smlouvy, jejíž uzavření (Ježíšovou smrtí) budeme už za týden slavit a znova se k ní přiznávat (při obnově křtu o vigílii na Bílou sobotu). „*Vysvobodím je ze všech nevěrností.*“ Toto Boží zaslíbení by ti nemělo zapadnout, nech se jím provázet dnešním dnem.

neděle 5. 4.

Květná neděle

Iz 50,4–7; Flp 2,6–11

Služebníková poslušnost u Izajáša stojí zcela na důvěře v Hospodina. *Ježíš Kristus v poslušnosti Otcí se zcela zřekl sám sebe a přijal smrt na kříži . . . za nás, za mě, za tebe — proto ho také Bůh povýšil (a dal mu jméno) . . .* Jak se to týká tvého života?

pondělí 6. 4.

Iz 42,1–7

Hospodin povolává svého služebníka, stejně tak povolává i mne. Chce mi být oporou („vzal jsem tě za ruku“) v mém povolání; tam, kde mne v životě postavil.

úterý 7. 4.

Iz 49,1–6

V mnohém našem (dobrém) úsilí nemusíme hned (nebo vůbec) vidět výsledky. Přesto má smysl, je-li založeno na Božím povolání.

středa 8. 4.

Iz 50,4–9a

Další Izaiášova píseň o Božím služebníku. Také já si mohu dnes nechat od Pána „probudit sluch“, naslouchat Mu a s Jeho pomocí („Hle — Pán, Hospodin, mi pomáhá.“) konat Jeho vůli.

čtvrtek 9. 4.

Zelený čtvrtek

Ex 12,1–8.11–14

Připomínka ustanovení velikonoční večeře v Egyptě je připomínkou vysvobození z otroctví do svobody; vysvobození, o které jsme celý tento půst usilovali a které bude o Velikonocích naplněno.

pátek 10. 4.

Velký pátek

Iz 52,13–53,12

Poslední Izaiášova píseň o Božím služebníku mluví o jeho utrpení: „jeho rány nás uzdravily.“ Mé hříchy mě nemusí srážet k zemi, bylo už za mě zapláceno! Právě dnes mohu toto znovu prožít a děkovat za to!

sobota 11. 4.

Bílá sobota

Řím 6,3–11

Dnes obnovujeme (každý za sebe) svoji smlouvu s Hospodinem. Je to krátký okamžik během vigilie, na který jsme se celý půst připravovali. Co ještě dnes potřebuji dořešit, s kým se smířit, co vyznat, za co děkovat? To všechno pak mám s sebou vzít do chvíle obnovy svého křtu.

neděle 12. 4.

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

Jan 20,1–9

Ježíšovo Zmrtvýchvstání proměňuje život každého. Děkuj Bohu za proměnu tvého života, která nikdy nekončí, tak jako nekončí Boží láska a požehnání, vysvobozující Tě z moci hříchu a směřující tě do Jeho království.

pondělí 13. 4.

Pondělí velikonoční

Sk 2,14.22b–33

I ty jsi svědek Kristova vzkříšení. Mohou to lidé kolem tebe na tobě vidět?

úterý 14. 4.

Úterý velikonoční

Sk 2,36–41

I my jsme se přidali k této víře a jako dar jsme dostali Ducha svatého. Chval Pána za dar víry a za ty, kteří ti ji hlásali, zprostředkovali, povzbuzovali ji . . .

středa 15. 4.

Středa velikonoční

Lk 24,13–35

„*Což nám nehořelo srdce . . .*“ Setkání s Ježíšem nás uvádí do hlubšího chápání pravdy, pochopení Písma, proměňuje naši mysl. Potřebuji jedině: Jeho slovem se sytit.

čtvrtek 16. 4.

Čtvrtek velikonoční

Lk 24,35–48

Znovu čteme o poslání být svědky — a to se týká každého z nás. A každý z nás k tomu byl „*vyzbrojen mocí z výsosti.*“ Na tu se spoléhej v dnešním dni ve všem svém konání!

pátek 17. 4.

Pátek velikonoční

Jan 21,1–14

I člověk tak blízký Ježíši, který toho s ním tolik zažil se může vracet ke svým starým způsobům („*Půjdu lovit ryby.*“) A Ježíš jej znovu vrací k jeho poslání. I mně stále znova odpouští a vrací mne na moji cestu k Němu.

sobota 18. 4.

Sobota velikonoční

Sk 4,13–21

„*Je nemožné nemluvit o tom, co jsme viděli a slyšeli.*“ Skutečnost Zmrtvýchvstání je opravdu něčím velikým a základním, něčím, o čem prostě nejde mlčet a musí být předáváno dál. A k tomu jsem i dnes zván — svědčit svým slovem i životem.

neděle 19. 4. 2. velikonoční — Svátek Božího milosrdenství Jan 20,19–31

Dar Božího pokoje (zdůrazněný opakováním) je darem i pro tebe. Zmrtvýchvstání přináší usmíření, pokoj, dar Ducha; skrze jeho prožití (a zažití) jej pak ty sám(a) můžeš dávat dál.

pondělí 20. 4.

Sk 4,23–31

Učedníci se — tváří v tvář protivenství — nebojí, spoléhají se na Hospodina a především — vzdávají mu chválu. To může být povzbuzením (a návodem) pro mne nejen pro dnešní den.

úterý 21. 4.

Sk 4,32–37

„*Jedno srdce a jednu duši*“ — obraz ideální farnosti. Jak je tomu se mnou a s mojí farností? Snažím se být tím, kdo k růstu farnosti tímto směrem přispívá? Mohu se modlit za sebe, za své spolufarníky, za naše(ho) kněze, abychom v tom společně rostli.

středa 22. 4.

Sk 5,17–26

Anděl vyvádí apoštoly z vězení a posílá je hlásat „*všechna slova toho života.*“ A oni neutíkají, neschovávají se, ale jdou a hlásají. Jsou poslušni Božího slova, které samo dává život.

čtvrtek 23. 4.

Svátek sv. Vojtěcha

Jan 10,11–16

Ježíš jako dobrý pastýř, dávající nám pastýře. Poděkuj a pros za ty, kteří ti byli (či jsou) v tvém životě pastýři (rodiče, kněz, přítel, duchovní vůdce . . .).

pátek 24. 4.

Sk 5,34–42

Je můj život zakotvený v Bohu? Je moje práce, moje vztahy, moje služba ve farnosti zakotvena v Bohu? „*Pochází od Boha?*“ mohu se ptát spolu s Gamalielem. Pokud ano, pak mohu jistě počítat s Boží pomocí a ochranou.

sobota 25. 4.

Svátek sv. Marka, evangelisty

1 Petr 5,5b–14

Pokora, bdělost, vytrvalost v protivenstvích — jak mohu tyto ctnosti naplňovat, uskutečňovat v dnešním dni?

neděle 26. 4.

3. velikonoční

Lk 24,35–48

Víra stojí na svědectví těch, kteří se s Zmrtvýchvstalým setkali. Jaké je moje svědectví o zmrtvýchvstání?

pondělí 27. 4.

Jan 6,22–29

Kde, jak a proč hledám Ježíše já? Co od něho očekávám?

úterý 28. 4.

Sk 7,51–8,1a

Štěpán je „*plný Ducha svatého*“. Žít a jednat z plnosti Ducha, který mě byl dán — k tomu jsem zván. A mám-li pocit, že mně tato plnost chybí, mohu o ni znova, právě dnes, prosit.

středa 29. 4.

Svátek sv. Kateřiny Sienské, patronky Evropy

Mt 11,25–30

Které věci? Mohl bych je v tichu najít, radovat se z nich, děkovat.

čtvrtek 30. 4.

Sk 8,26–40

Kdo je mi bližší z dnešního čtení: komoří (čtoucí B. slovo a snažící se porozumět) či Filip (uvádějící jej do hlubšího poznání Písma). Podle „sympatií“ pak pros o hlubší porozumění Božímu slovu, o někoho, kdo ti v tom bude nápomocen či o požehnání při službě druhým, kterým pomáháme objevovat Knihu života.

pátek 1. 5.

Mt 13,54–58

Také si zařazujeme lidi podle tradice, zvyklostí, zkušeností s nimi, kabátu . . . Stává se nám, že je „bereme“ jenom v tom, jak jsme si je zařadili. Představ si, že by s tebou takhle jednal Bůh?

sobota 2. 5.

Sk 9,1–20

Mohu dnes prosit o to, abych byl pokorný a otevřený pro věci nové na své cestě k Pánu. A být vděčný za chvíle, kdy mne vyvádí z mých vlastních cest, kdy mi strhne šupiny z očí a vede mne k hlubší proměně života.

neděle 3. 5.**4. velikonoční****Jan 10,11–18**

Ježíš zná své ovce a ony znají jeho. Otec miluje Ježíše, protože dává svůj život . . . Nacházím tu pro sebe výzvu i povzbuzení?

*pondělí 4. 5.***Sk 11,1–18**

Boží jednání někdy překračuje naše představy a to, co jsme ochotni přijmout. Být otevřený Božímu Duchu, který vane, kam chce — může pro mne být výzvou z dnešního textu.

*úterý 5. 5.***Sk 11,19–26**

Bůh je schopen využít věci špatné (pronásledování učedníků) k něčemu dobrému (rozšíření církve do dalších zemí). A to se týká nejen učedníků, ale i mne. Mohu za to děkovat a může to pro mne být povzbuzením k vytrvalosti v nesení věcí těžkých a obtížných.

*středa 6. 5.***Jan 12,44–50**

Nemusím zůstat v temnotě. Ježíš nepřišel proto, aby mě odsoudil (kvůli mým hříchům), ale aby mi odpustil (a odpouští mi stále znovu) a ukazoval mi cestu vedoucí ke světlu, k Otci.

*čtvrtek 7. 5.***Jan 13,16–20**

Hřích v nás působí převrácení, zatemnění, nejednotu, rozbitost: z prostředku se stává cíl, vědět ještě neznamená podle toho jednat, světlo je nazýváno tmou . . . Ježíšova „otrocká“ služba lásky k nám ukazuje mně i tobě cestu, jak z toho ven: jednat jako On — NÁSLEDOVAT !

*pátek 8. 5.***Jan 14,1–6**

„*Já jsem cesta, pravda a život.*“ Jak se tato Ježíšova slova projevují v mém životě? Je pro mne Ježíš opravdu Cestou, po které se snažím každý den jít; je pro mne Pravdou, které věřím a důvěřuji; je pro mne Životem, zdrojem, ze kterého čerpám pro svůj život?

*sobota 9. 5.***Sk 13,44–52**

„*Plni radosti a Ducha svatého.*“ K tomuto postoji učedníků jsme neustále zváni. Bez ohledu na okolnosti (jež mohou být obtížné a bolavé) má v nás být ta základní radost — radost ze spásy, z vykopení, z naplnění Duchem svatým . . .

neděle 10. 5.**5. velikonoční****Jan 15,1–8**

Kolikrát se v textu vyskytuje slovo „ovoce“?! O ně v našem životě jde, protože „tím bude oslaven Otec“. Být v Kristu jako ratolest při kmeni — to je návod, jak přinášet ovoce. Co to „být v Kristu“ vlastně znamená — konkrétně, pro mne?

pondělí 11. 5.

Sk 14,5–18

Dnešní čtení pro mne může být výzvou k pokoře — Bůh i skrze mne jistě koná své dílo, svoje činy. Já však jsem pouze jejich svědkem a Jeho služebníkem, služebnicí. On je ten, který působí.

úterý 12. 5.

Sk 14,19–28

Tak jako apoštolé i my potřebujeme nějaké místo a přátele, kde a s kterými si můžeme navzájem svědčit o tom, co Bůh koná v našich životech: sdílet naše radosti i starosti, být si navzájem útěchou a povzbuzením. Mohu o to prosit (hledám-li takovýto prostor) či děkovat (zakouším-li něco takového).

středa 13. 5.

Jan 15,1–8

Zůstat napojený na Krista, a zároveň zůstat ve spojení se svými bratry a sestrami (ve farnosti i jinde), byť to pro mne může být těžké či obtížné; nestát se soukromníkem ve víře . . . je výzva dnešního textu.

čtvrtek 14. 5.

Svátek sv. Matěje, apoštola

Jan 15,9–17

Ježíšova láska k nám („ . . . jako jsem já miloval vás“) je pro nás výzvou k následování („*Milujte se navzájem*“). Pak jsme a zůstáváme Božími přáteli, vyvolenými k „přinášení trvalého užitku“.

pátek 15. 5.

Jan 15,12–17

„*Nazval jsem vás přáteli.*“ Božími přáteli jsou ti, kdo žijí ve spojení s Otcem („*vám jsem oznámil všechno, co jsem slyšel od svého Otce*“). Z tohoto přátelství pak vyrůstá život podle Ježíšova přikázání: „*Milujte se navzájem . . .*“

sobota 16. 5. Svátek sv. Jana Nepomuckého, hl. patrona Čech Řím 8,31b–39

Opravdu nic mě nemůže „*odloučit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu.*“ Nic nemůže převýšit velikost jeho lásky ke mně. Mohu tedy v důvěře odložit všechny své obavy, starosti, strachy, pokušení, . . .

neděle 17. 5.

6. velikonoční

Jan 15,9–17

Čtème-li pozorně, nemůžeme zůstat lhostejní k tomu, co pro nás Bůh dělá. Dejme proto stranou všechno to bědování nad sebou, nad dětmi, nad světem, nad církví . . . „že nás On nemá dost rád, protože . . .“; čtème znovu text a otevřme pro něj dokořán své srdce!

pondělí 18. 5.

Jan 15,26–16,4a

Duch svatý potvrzuje svědectví o Zmrtvýchvstalém, což vyvolává nepřátelství „toho zlého“. Víme o tom, máme s tím zkušenost, přesto se často pouštíme do nerovného zápasu se zlem sami. Výsledek bývá žalostný; jde přece o „zápas víry“!

úterý 19. 5.

Sk 16,22–34

Pavel a Silas se ve vězení modlili nejen za své vysvobození, ale také „zpívali Bohu chvalozpěvy.“ Podobně i já v těžkých okolnostech svého života nemám k Bohu jen volat o pomoc, ale také jej chválit . . .

středa 20. 5.

Jan 16,12–15

Duch nás — mne i tebe — uvádí do veškeré pravdy. Chceš-li v pravdě žít, otvírej se stále tomuto Duchu skrze pokání (obrácení).

čtvrtek 21. 5.

Slavnost Nanebevstoupení Páně

Sk 1,1–11

Společně s apoštoly mohu velebit Boha a očekávat jeho Ducha, moc z výsosti, obnovení jeho darů, uschopnění ke svědectví, obdarování ke službě, . . .

pátek 22. 5.

Jan 16,20–23a

„Vaši radost vám nikdo nevezme“ — nemůže, protože náš Pán vstal z mrtvých a přimlouvá se za nás u Otce. Tato základní radost (plynoucí z Ježíšova zmrtvýchvstání) má provázet každý den mého života.

sobota 23. 5.

Sk 18,23–28

Slovo Boží se šíří od člověka ke člověku. Lidé mohou poznat, že „Ježíš je Mesiáš“ z našeho svědectví a jejich svědectví zas může oslovit další v jejich okolí. Komu v mém okolí mohu být svědkem?

neděle 24. 5.

7. velikonoční

Jan 17,11b–19

Ježíš v hodině utrpení se modlí za učedníky, Duch svatý v mém srdci za mne. Stále znovu prožívaj tuto skutečnost s radostnou důvěrou v Něj.

pondělí 25. 5.

Sk 19,1–8

„Ani jsme neslyšeli, že je nějaký Duch svatý.“ Je Duch svatý živý, činný v mém životě, jednám v jeho síle a z jeho obdarování?

úterý 26. 5.

Jan 17,1–11a

Věčný život je, „že poznají tebe, jediného pravého Boha.“ Toto poznání mohu a mám prohlubovat každý den svého života. V modlitbě, v setkáních s druhými lidmi, v mé práci, v rodině . . .

středa 27. 5.

Jan 17,11b–19

Nejsme vzati ze světa, ale do něj posláni, zachráněni od Zlého a pro naše poslání ve světě posvěceni pravdou — Ježíšovým slovem a jeho naplněním — Kristovým „zasvěcením“ na kříži.

čtvrtek 28. 5.

Jan 17,20–26

Ježíšova prosba o jednotu — tolik známá, tak těžko naplňovaná a tolik potřebná pro svět. Jak mohu prohloubit jednotu s bratry a sestrami ve své obci, ve své farnosti?

pátek 29. 5.

Jan 21,15–19

Petr, který Krista zradil, není odsouzen, ale vyzván k následování, které je zakotveno a projevuje se v lásce ke všem bratrům a sestrám.

sobota 30. 5.

Jan 21,20–25

Petr (a spolu s ním i my) se nemá srovnávat s druhými, ale následovat Krista svojí jedinečnou cestou, na kterou jej Pán pozval . . .

neděle 31. 5.

Slavnost Seslání Ducha svatého

Ga 5,16–25

Žít z moci Božího Ducha, nepodléhat jen lidské přirozenosti, nechat se Duchem řídit, nést ovoce Božího Ducha, mít podíl na království Božím . . . spousta námětů k rozjímání o tom, co je nám darováním Ducha nabídnuto.

pondělí 1. 6.

Mk 12,1–12

Nevěrnost, zloba, nevděčnost, závist . . . čekají v nás na příležitost k „vybití“ na druhých. Dáme-li jí, podílíme se na likvidaci Syna.

úterý 2. 6.

Mk 12,13–17

Možná v textu vidíš sebe; třeba když „zbožně“ přehráváš zodpovědnost, nebo když se zaštituješ Boží vůlí . . .

středa 3. 6.

Mk 12,18–27

Rádi řešíme pro (za) druhé to, v co sami nevěříme nebo tomu nerozumíme. Utíkáme tím před pravdou a platí o nás Ježíšovo: „Velmi se mýlíte“!

čtvrtek 4. 6.

Mk 12,28b–34

Dvojpříkázání lásky často v životě nahradíme zvykovostí („tak to vždycky bylo“), „zbožnou“ tradicí a zastíníme řadou všelijakých povinností, které musíme plnit, protože „čím víc, tím líp“. Tohle je asi v každém z nás.

pátek 5. 6.

Mk 12,35–37

Jedině Ježíš je Kristus = Mesiáš = Pomazaný. K němu směřují a v něm se naplňují dějiny spásy, on je Pán a Spasitel.

sobota 6. 6.

Mk 12,38–44

Jakékoliv naše jednání — i to „zbožné“ — má být poctivé, pravdivé. Výstřednost, výjimečnost, okázalost, senzacechtivost . . . to jsou projevy pýchy. Cestou k pravdě je pokora!

neděle 7. 6.

Slavnost Nejsvětější Trojice

Řím 8,14–17

Skvělá výpověď o tom, co nám ve křtu bylo darováno a má být uskutečněno v našem životě. Způsob je jediný: nechat se vést Duchem Božím! (srov. Ř 8,1–13).

pondělí 8. 6.

Mt 5,1–12

Koho to vlastně evangelium zasahuje? Lidi nějak potřebné, společensky nedůležité, možná nenápadné a z okraje společnosti . . . Co očekáváš ty? Zkus se mezi posluchače zařadit!

úterý 9. 6.

Mt 5,13–16

S evangeliem nelze hrát na schovávanou: míří do mého srdce, aby odhalilo pokrytectví, slabošství, nevěrnost, které jsou k ničemu, a vyzvedlo podstatu na svícen.

středa 10. 6.

Mt 5,17–19

Skutečně, naplněním Zákona a Proroků je Láska projevená v Ježíši Kristu. Zákon i Proroci ke Kristu směřují (uvádějí).

čtvrtek 11. 6.

Slavnost Těla a Krve Páně

Mk 14,12–16.22–26

Je to slavnost Nové smlouvy zpečetěné Ježíšovou krví. Ježíš v Eucharistii mě sytí na cestě životem a tak stvrzuje Smlouvu o spáse i se mnou. A to se mě velice týká!

pátek 12. 6.

Mt 5,27–32

Ježíšovo slovo míří k počátku problému, kdy se zlo snaží „zaháčkovat“. Dramatické vyjádření jen podtrhuje zápas o správné rozhodnutí a zodpovědné jednání.

sobota 13. 6.

Mt 5,33–37

Nechci vzít zodpovědnost za své „ano“ či „ne“, protože si nevěřím, má to malou váhu a hlavně nechci „prohrát“. Tak se zaštiťuji vším možným, často ani tomu nevěřím, ale působí to, dělá to dojem. Je to ubohé, ale i tohle jsem já!

neděle 14. 6.

11. v mezidobí

Mk 4,26–34

To slovo potřebujeme stále znovu slyšet: i maličké semeno Božího království má v sobě úžasnou sílu k růstu. Dejme mu znovu půdu ve svém srdci!

pondělí 15. 6.

2 Kor 6,1–10

Vytrvalost Božího služebníka v dobrém — ve všech životních situacích a okolnostech — je tím, co přináší plody a co i nám dává v Kristu život, radost, všechno.

úterý 16. 6.

2 Kor 8,1–9

Charita — pomoc potřebným — je důležitou součástí života každého křesťana, každé farnosti. Této zodpovědnosti se nelze jen tak zbavit nějakým příspěvkem do sbírky na Charitu. Co mohu (můžeme) udělat pro potřebné v našem okolí, v naší farnosti? K jakému dobrému dílu se mohu přidat?

středa 17. 6.

2 Kor 9,6–11

Komu mohu dnes (či v tomto týdnu) požehnat něčím z toho, co mám, co jsem sám dostal?

čtvrtek 18. 6.

2 Kor 11,1–11

Pavel se obává o církevní obec, které tolik dal a na které mu tolik záleží. Jak důležitá, jak „drahá“ je mi moje farnost? Modlím se za ni? Přispívám k jejímu růstu, budu vztahy se svými bratry a sestrami?

pátek 19. 6.

Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

Ef 3,8–12.14–19

Ježíšovo srdce, probodené i za moje hříchy, dává poznat „lásku, která přesahuje každé poznání“. Proudu této lásky se mohu stále znovu otvírat.

sobota 20. 6.

Neposkvrněného srdce Panny Marie

Iz 61,9–11

Přes všechny starosti a těžkosti se připoj k Izajášově chvalozpěvu: „*Velmi se veselím z Hospodina . . . neboť mě oděl rouchem spásy*“. Vztáhni ta slova na sebe.

neděle 21. 6.

12. v mezidobí

Mk 4,35–41

Asi jsme podobně ustrašení v „bouřích života“. Nebojme se to přiznat. Ale víme, kdo je náš Pán, kterého můžeme prosit: „*Dej nám více víry*.“

pondělí 22. 6.

Gn 12,1–9

I mě pozval Hospodin na cestu, která potrvá celý můj život a dovede mě k Němu. Mohu dnes děkovat za to, kam mě až k dnešnímu dni dovedl, za ty, které mi na této cestě daroval, a prosit o sílu a vytrvalost na dalším úseku cesty.

úterý 23. 6.

Gn 13,2,5–18

Abrahám, byť byl starší a měl právo vybrat si jako první, přenechává tuto možnost Lotovi, ten si vybírá — lidsky viděno — lepší zemi a Abrahamovi zbývá horší, on však zůstává svobodný (od vlastnění věcí), zůstává s ním Boží požehnání a on „musí“ dál (v těžších podmínkách) zůstat závislým na Bohu.

středa 24. 6.

Slavnost Narození sv. Jana Křtitele

Iz 49,1–6

Jan naplnil své povolání Božího služebníka a jeho život je pro mne výzvou, abych i já věrně stál(a) tam, kam mne Pán povolal; nepovyšoval(a) se nad druhé a plnil(a) mě daný úkol, dané poslání.

čtvrtek 25. 6.

Gn 16,1–12.15–16

Když se dlouho nenaplnují Boží zaslíbení, člověk si hledá vlastní cesty, jak je naplnit — místo trpělivého důvěřování Hospodinu. Tyto cesty však k cíli nevedou a nakonec se stávají člověku překážkou, obtíží na jeho cestě.

pátek 26. 6.

Mt 8,1–4

„*Pane, chceš-li, můžeš . . .*“. Já přece vím, že ty vždycky chceš . . . moje dobro, očistiť mě od zlého a naplnit dobrem. Odpuť, že mi to „chceš-li“ někdy tak dlouho trvá . . .

sobota 27. 6.

Mt 8,5–17

Ježíš v utrpení a smrti na kříži skutečně „vzal na sebe naše slabosti a nesl naše nemoci“, aby je proměnil mocí zmrtvýchvstání. Ale dokážu mu svoje slabosti a nemoci dávat?

neděle 28. 6.

13. v mezidobí

Mk 5,21–43

Víra v Ježíše uzdravuje, proměňuje, zachraňuje, křísí k životu mrtvé . . . Na čem stojí moje víra?

pondělí 29. 6.

Slavnost sv. Petra a Pavla, apoštolů

Mt 16,13–19

„*Za koho mě lidé pokládají?*“ Na Petrově či Pavlově životě můžeme vidět, za koho oni pokládali Ježíše a jak kvůli tomu žili. Mohou lidé kolem mne vidět, kým je pro mne Ježíš?

úterý 30. 6.

Gn 19,15–29

Na jedné straně Boží věrnost a milosrdenství, na straně druhé naše lidská svoboda. A v té jednáme někdy jako Lotovi příbuzní: jakoby s námi „žertoval“!

středa 1. 7.

Mt 8,28–34

Naše posedlost (uchvácenost) hříchem může působit, že také nevidíme, neslyšíme, nechceme uzdravení — tak jsme hříchem „opilí“! Text je varováním a impulsem k pokorné modlitbě.

čtvrtek 2. 7.

Mt 9,1–8

Víra — odpuštění hříchů — uzdravení. Tuhle zkušenost díky Kristu máme, ale ne vždy se jí řídíme.

pátek 3. 7.

Svátek sv. Tomáše, apoštola

Jan 20,24–29

Patříme k těm, kteří „*neviděli, a přesto uvěřili!*“ Můžeme děkovat za všechny, díky nimž jsme uvěřili a zároveň být těmi, kteří tuto víru budou předávat dál. Prosme, abychom to dokázali . . .

sobota 4. 7.

Gn 27,1–5.15–29

Bůh dává své požehnání svobodně a nezaslouženě, nehledě na naše vlastní lidské (někdy hříšné) snahy o vlastní zajištění. Nepřekážím mu někdy svým konáním?

neděle 5. 7.

Slavnost sv. Cyrila a Metoděje, patronů Evropy

Lk 10,1–9

Cyryl a Metoděj jsou vpravdě našimi otci víry. Můžeme děkovat za víru i za to, že k nám přišla skrze jejich svědectví a zároveň prosit za víru v naší obci, městě, aby zde rostla, obnovovala se a byla zvěstována dál.

pondělí 6. 7.

Gn 28,10–22a

„*Opravdu, Hospodin je na tomto místě, a já jsem to nevěděl!*“ Vnímám Boží přítomnost, Boží jednání v mém životě, v mé rodině, v mé farnosti, v mojí práci . . . ?

úterý 7. 7.

Gn 32,23–33

„Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš.“ Jsou situace v našem životě, kdy „bojujeme“ s Bohem a kdy Boží odpovědí je (místo naší naprosté porážky) vysvobození, požehnaní. Chvalme Jež za Jeho věrnost.

středa 8. 7.

Mt 10,1–7

„Jděte a kažte, že se přiblížilo království nebeské“ je stále aktuální výzvou pro každého z nás. Jak, kde, s kým . . . o tom mluv především s Pánem, který tě křtem povolal.

čtvrtek 9. 7.

Gn 44,18–21.23b–29;45,1–5

Josef odpouští svým bratrům dávné a hluboké provinění proti němu a stává se pro ně požehnaním, zajišťuje jim potravu v době neúrody. Jak je tomu u mne: nezůstává v mém srdci nějaké nevyřešené neodpuštění, které otravuje mé srdce, které nahlodává moji důvěru . . .

pátek 10. 7.

Gn 46,1–7.28–30

Jákobova odpověď na Boží zavelání „Tady jsem“ v sobě zahrnuje vyjádření naprosté připravenosti, přítomnosti celého člověka s celou svojí historií, se vším, co má, kým je a s ochotou zařídít se podle Božího slova. I ty můžeš v modlitbě a naslouchání říci Otci své „Tady jsem.“

sobota 11. 7.

Svátek sv. Benedikta, patrona Evropy

Mt 19,27–29

Každý, kdo pro Ježíše něco ve svém životě opustil, získal tím zároveň plnost života s Ním. Z ní se mohu radovat, z ní žít a připomínat si ji v těžkých chvílích svého života . . .

neděle 12. 7.

15. v mezidobí

Am 7,12–15

Nerozumíš bibli, nejde ti modlitba ve společenství, stydíš se promluvit, připadáš si „mimo“? Amos, řada proroků i apoštolů měla podobné problémy . . . a vidíš?! Děkuj Pánu, kde jsi!

pondělí 13. 7.

Ex 1,8–14.22

Lidsky neřešitelná situace Izraelitů v Egyptě je prostorem, v kterém se může projevit Boží moc a síla. Není už nikdo jiný a nic jiného, na co by se dalo spoléhat, na kom či na čem záviset.

úterý 14. 7.

Ex 2,1–15a

Mojžíš je vysvobozený — vytažený — z vody a může se tak stát tím, kdo sám bude (pod Božím vedením a v Jeho moci) vysvobozovat — vytažovat — svůj národ. Víím o tom, že jsem byl(a) Bohem vysvobozen(a), zachráněna(a) — vytažen(a) — z otroctví a z moci hříchu?

středa 15. 7.

Ex 3,1–6,9–12

Mojžíš (podobně jako Jákob ve čtení minulého pátku) odpovídá na Boží volání „*Tady jsem.*“ A nehledě na všechny jeho nedokonalosti (prchlivost, bázlivost, neobratnost v řeči) jej Bůh povolává k vysvobození svého lidu. Vím o mém povolání Bohem?

čtvrtek 16. 7.

Ex 3,13–20

Zjevením vlastního Božího jména ukazuje Hospodin svoji moc a zároveň zájem o člověka. Boží jméno Jahve (=Jsem, který jsem) se dá také přeložit *Jsem tady pro vás* (abych vás vysvobodil z Egypta — z otroctví hříchu). Jsem tady pro vás. I pro tebe!

pátek 17. 7.

Ex 11,10–12,14

Text pro nás známý z Velikonoční vigilie — připomínka zázračného vysvobození Izraelitů z Egypta. Pro nás připomínka našeho vykoupení, vysvobození a příležitosti ke slavení a děkování za naši spásu.

sobota 18. 7.

Ex 12,37–42

Příběh vysvobození pokračuje. Izrael se vydává na cestu a ta cesta, byť vede do cíle — Zaslíbené země, má být zároveň „životním postojem“ — být připraven(a) se vydat, kdykoli a kamkoli mne Pán zavolá.

neděle 19. 7.

16. v mezidobí

Mk 6,30–34

I my jsme zváni v době prázdnin a dovolených k odpočinku. Ale přitom máme být otevření tomu, když nás (i o dovolené) bude Ježíš chtít „poučovat o mnoha věcech“ — skrze setkání s lidmi, události, krásy přírody . . .

pondělí 20. 7.

Mt 12,38–42

Ježíšova „velikost“ nespočívá v mocných znameních, která obdivují lidé, ale v poslušnosti Otce, když se ponížil, vzal na sebe bolest a smrt . . . a proto byl vyvýšen. Na tomto „znamení“ stojí naše spása, je nejdůležitější.

úterý 21. 7.

Ex 14,21–15,1

Hospodin vyvádí své zástupy z Egypta, vyvádí i mne (nechám-li se vést) z mých starostí, omylů, smutků, usedlostí, . . .

středa 22. 7.

Jan 20,1.11–18

Postav místo Marie sebe, svoji situaci: Ježíš ti odpustil, postavil na nohy a sotva se zmátoříš, je konec. V opuštěnosti stojíš a pláčeš nad sebou, jakoby On nebyl. Ale On žije, byl vzkříšen a říká ti: Neplač, důvěřuj mi, já jsem přemohl smrt a hřích, jsem Živý. Otevři své srdce působení mého Ducha . . .

čtvrtek 23. 7. **Svátek sv. Brigity, patronky Evropy** **Gal 2 19–20**
 Jako Bohem osvobození a milovaní (žiji tyto skutečnosti?) můžeme být těmi, kdo sami milují a přináší zvěst o osvobození druhým.

pátek 24. 7. **Mt 13,18–23**
 Patřím k těm, „kdo slovo o království (Božím) slyší a chápou a přinášejí úrodu“? Tomu chce napomáhat i toto naše rozjímání a modlitba nad texty Písma.

sobota 25. 7. **Svátek sv. Jakuba, apoštola** **Mt 20,20–28**
 Ať jsme čímkoli, jsme povoláni ke službě. Máme napodobovat Ježíše, jehož služba všem lidem jej dovedla až na kříž.

neděle 26. 7. **17. v mezidobí** **Ef 4,1–6**
 Výzva k jednotě zní tak známě, možná až omšele. Přesto úsilí o ni je potřebné a nutné — mám usilovat o jednotu v mojí farnosti, ve své rodině, v sobě samém(m) . . . toto usilování patří neoddělitelně k životu hodnému povolání, kterého se nám dostalo.

pondělí 27. 7. **Mt 13,31–35**
 Nebeské království zakořenilo i v mém životě a má (v Bohem daném čase) růst a přinášet užitek pro lidi kolem mne.

úterý 28. 7. **Ex 33,7–11; 34,5b–9.28**
 Hospodin se setkává s Mojžíšem tváří v tvář, „jako když člověk rozmlouvá se svým přítelem.“ Toto privilegium má každý z nás. Co dnes povím svému Příteli a Pánu?

středa 29. 7. **Ex 34,29–35**
 Mojžíšova tvář září — sama vydává svědectví o Hospodinu, o Jeho lásce pro svůj lid. Co mohou lidé vyčíst z mojí tváře?

čtvrtek 30. 7. **Ex 40,16–21.34–38**
 Stan schůzky — symbol Božího přebývání s Izraelem na jeho cestě pouští. Místo důvěrného setkání s Bohem. I já takovému místu potřebuji. Ve svém srdci i ve svém bytě, pokoji, . . .

pátek 31. 7. **Lv 23,1.4–11.15–16.27.34b–37**
 Svátky mají být pro Izrael časem odpočinku a setkáním všech ke společnému uctívání Hospodina. Jak tato výzva může ovlivnit to, jak prožiji následující neděli?

sobota 1. 8. **Lv 25,1.8–17**
 V milostivém létě Hospodinově měl každý získat zpět svou ztracenou svobodu. Skrze Ježíšovu smrt a zmrtvýchvstání trvá toto milostivé léto Hospodinovo stále. V čem, v jaké oblasti mého životě mě Bůh chce více uvádět do prostoru své svobody?

neděle 2. 8.**18. v mezidobí****Jan 6,24–35**

Ježíš je chléb života, nepomíjející pokrm pro život věčný. Děkuj a chval Otce za tento dar!

*pondělí 3. 8.***Mt 14,13–21**

Ježíš se stará, je mu líto zástupů. „*Dejte vy jim jíst!*“, říká i nám, ale nenechává nás na holičkách. Je v tom naděje, která probouzí odvahu důvěřovat Mu.

*úterý 4. 8.***Nm 12,1–13**

Uznávám postavení autorit nebo si chci vše zajistit a zařídit — i s Pánem Bohem — sám? Není mým cílem: Nebýt na nikom a v ničem závislý — na druhých či na Bohu?

*středa 5. 8.***Nm 13,1–2a.25–14,1.26–29.34–35**

Okolnosti a problémy našeho života někdy vypadají mnohem větší než Boží velikost a moc. Vidím Boha v běžných situacích svého života, neztrácí se mi za „horami či obry“ — mých problémů?

*čtvrtek 6. 8.***Svátek Proměnění Páně****Mk 9,2–10**

„*To je můj vyvolený Syn, toho poslouchejte!*“ — jak mohu tato slova, určená nejen apoštolům, naplnit v dnešním dni? V čem mám svého Pána poslouchat více než dosud?

*pátek 7. 8.***Mt 16,24–28**

„*Zapřít sám sebe, vzít svůj kříž a následovat Ježíše*“. K tomu je zapotřebí láska vylévána do srdce člověka Duchem svatým. Tak o ni pros!

*sobota 8. 8.***Dt 6,4–13**

Tato základní modlitba — vyznání Izraele (Šema Izrael . . .) jej provázelo každým dnem, doma i na cestách, . . . I ty si vezmi tuto modlitbu do nejrůznějších situací dnešního dne a nech ji tam zaznít a nově je proměnit.

neděle 9. 8.**19. v mezidobí****1 Král 19,4–8**

Bůh nás posiluje na naší cestě. Zastav se na chvíli a připomeň si ty situace, kdy jsi byl(a) Bohem občerstven(a), povzbuzen(a), posílen(a) na cestě.

*pondělí 10. 8.***Svátek sv. Vavřince****2 Kor 9,6–10**

Bůh, zahrnující nás všemi svými dary, dává marnotratně, „zbuhdarma“! Dnes jej v tom mohu napodobit — požehnat někomu něčím z toho, čím jsem byl(a) Bohem či lidmi obdarován(a)!

*úterý 11. 8.***Dt 31,1–8**

„*Hospodin, tvůj Bůh, sám půjde s tebou, nenechá tě a neopustí.*“ Tato slova bych neměl nikdy zapomenout (možná se je naučit zpaměti) a připomínat si je v dobách těžkostí a zkoušek.

středa 12. 8.

Mt 18,15–20

Bůh nás bere vážně, stejně tak respektuje i naše jednání a společné rozhodování. Jde o to být, zůstat, shromažďovat se v jeho jménu, mít s ním společenství. Nezapomínejme na to.

čtvrtek 13. 8.

Joz 3,7–10a.11.13–17

Bůh kráčí s Izraelem, On sám je provází v jejich těžkostech a starostech. I já se na Něj mám ve všem spoléhat, být na Něm ve všem závislý.

pátek 14. 8.

Joz 24,1–13

Jozue připomíná Izraelitům Boží skutky a jednání, které byly projevem Boží péče o ně. Podobně i já si mohu připomínat Boží jednání v mém životě a nacházet tak odvahu pro život v přítomnosti a naději pro budoucnost.

sobota 15. 8.

Slavnost Nanebevzetí Panny Marie

Lk 1,39–56

Mariin chvalozpěv se teď mohu modlit jako moji osobní modlitbu chvály — chvály Boha Otce za vše, co pro mne udělal a dělá.

neděle 16. 8.

20. v mezidobí

Jan 6,51–59

Ježíš — chléb živý — nám dává sám sebe za pokrm na naší cestě k němu, chce být mou posilou v každém dni.

pondělí 17. 8.

Sd 2,1–19

Hospodin vysvobozuje stále znovu svůj lid, i když ten je Mu stále znovu nevěrný. A to je zkušenost i mého života. Dnešní text mě tak může vést k vděčnosti vůči Bohu nebo k pokání a novému návratu.

úterý 18. 8.

Sd 6,11–24a

Hospodin si vybírá Gedeona, neodmítá jej kvůli jeho pochybnostem, ale opakovaně mu podává důkazy o tom, že je s ním, že je opravdu Hospodinem. Chce přesvědčovat i mě, počítám s Ním? Ptám se Ho?

středa 19. 8.

Sd 9,6–15

Pravým králem Izraele může být jedině Hospodin — je i mým králem? Chovám se tak k Němu?

čtvrtek 20. 8.

Mt 22,1–14

Pozvání na svatbu platí pro každého z nás, je však třeba se na ni vytrvale, každý den, připravovat („*jak jsi sem přišel bez svatebních šatů?*“)

pátek 21. 8.

Mt 22,34–40

Odpověď nás nepřekvapuje; vždyť Bůh je láska a bližní je v Kristu mým bratrem a sestrou. Ale: jak mám rád sebe? Tady je třeba prosit o dar pokory a pravdivého přijetí sebe sama.

sobota 22. 8.

Rt 2,1–3.8–11; 4,13–17

Bůh ti projevuje svou přízeň i skrze požehnáni od druhých lidí, jsou pro tebe nástroji Boží lásky. Děkuj a pros za ně . . .

neděle 23. 8.

21. v mezidobí

Joz 24,1–2a.15–17.18b

Rozhodnutí se pro Hospodina (ve křtu) je třeba stále obnovovat, při pohledu na s ním vykonanou cestu můžeme vyznávat: On je náš Bůh, jemu chceme sloužit.

pondělí 24. 8.

Svátek sv. Bartoloměje, apoštola

Jan 1,45–51

Je důležité umět vystupovat ze svých zažitých cest; nebýt se vším hned hotový; být otevřený pro věci nové; nezavírat si lidi kolem sebe do „škatulek“; dovolit jim, aby se měnili, . . .

úterý 25. 8.

1 Sol 2,1–8

Za našimi skutky a činy, které vypovídají o naší lásce a naději v Kristu, musí být hluboká láska (nikoli nadřazenost: mám víc; žiji lépe než oni . . .) k těm, se kterými se setkávám a mohu jim být svědkem.

středa 26. 8.

Mt 23,27–32

Běda platí mně, tobě, nám věřícím. Správnou reakcí není sebemrškačství, ale žít svůj život jako skutečnost království lásky, spravedlnosti a pokoje.

čtvrtek 27. 8.

1 Sol 3,7–13

Někdy vnímáme především problémy. Z čeho se mohu radovat v životě mé farnosti, mojí církve, co mi může dodávat (podobně jako Pavlovi) útěchu?

pátek 28. 8.

1 Sol 4,1–8

Naše tělo je chrámem Ducha svatého (1Kor 3,16) a podle toho s ním máme nakládat, nenechat se ovládat žádostivostí, ale žít v kázni a počestnosti, nepodvádět své bližní . . .

sobota 29. 8.

Památka umučení sv. Jana Křtitele

Mk 6,17–29

Janova odvaha pro mne může být vzorem v hlásání pravdy vhod či nevhod. Umím říci, za čím si stojím, byť to není jednoduché, populární a něco to stojí?

neděle 30. 8.

22. v mezidobí

Dt 4,1–2.6–8

Zákon (Boží příkazy) je ukázán jako dar na cestu od Boha, který je mi blízko, aby byl se mnou, aby mne vedl a aby mi pomáhal.

pondělí 31. 8.

1 Sol 4,13–18

Víra v Ježíše jde i přes hranice smrti, věříme, že i my (stejně tak jako ti, kteří už zesnuli ve spojení s ním) budeme s ním jednou žít. Mohu prosit za své „předchůdce“ na cestě k Pánu a o posílení vlastní víry, která mě vede k životu.

úterý 1. 9.

1 Sol 5,1–6.9–11

Budme i dnes připraveni (na Jeho příchod), žijme z milosti jeho smrti (a vzkříšení), potěšujme se navzájem a budme si oporou.

středa 2. 9.

Kol 1,1–8

Za koho dnes mohu v modlitbě děkovat (tak jako Pavel za koloské křesťany), komu dnes mohu osobně projevit svou vděčnost či jej povzbudit?

čtvrtek 3. 9.

Kol 1,9–14

Po chvále (včerejší úryvek) následuje Pavlova prosba o vytrvalost a růst pro Koloské. Stejně tak i já mohu prosit za ty, za něž jsem včera děkoval(a), které jsem mohl(a) povzbudit.

pátek 4. 9.

Kol 1,15–20

Chvalozpěv na Krista, v němž je vše „*stvořeno skrze něho a pro něho*“. I já jsem dostal tento dar života pro Krista a v Kristu mohu hledat a nacházet plnost a uzdravení ve své vlastní hříšnosti a nedokonalosti.

sobota 5. 9.

Lk 6,1–5

Udělat z prostředku k cíli samotný cíl, svoje konání povýšit na obecnou normu a Boha mít jen k tomu, aby to požehnal . . . v tomhle převrácení to, co bylo k pomoci, se stává břemenem, nesmyslnou a bezduchou dřinou. Že se mě to netýká?

neděle 6. 9.

23. v mezidobí

Jak 2,1–5

Nestranit — tato výzva je aktuální i dnes. Upřednostňování bohatých může být projevem vlastního zajišťování se v životě, nespoleháním se na Pána.

pondělí 7. 9.

Kol 1,24–2,3

V Kristu „*jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání*“. Nemusím hledat jinde. Víím o nich?

úterý 8. 9.

Svátek Narození Panny Marie

Řím 8,28–30

Nemusím zcela rozumět svému životu, jeho zákrutům, bolestem a trápením. Můžu si však být jistý tím, že Bůh je se mnou, na mé straně a provází mne vším, čím ve svém životě právě procházím.

středa 9. 9.

Kol 3,1–11

Náš život má směřovat ke Kristu, seznam hříchů v tomto úryvku ukazuje vše, čeho se mám ve svém životě zbavovat, vždyť jsem byl(a) vzkříšen(a) s Kristem. Co z tohoto seznamu je pro mne aktuální?

čtvrtek 10. 9.

Kol 3,12–17

V kontrastu ke včerejšímu seznamu hříchů staví Pavel před oči Koloským (a stejně tak i nám) seznam dobrých vlastností, o které máme ve svém životě usilovat. A tak

se mohu znovu ptát: Co z tohoto seznamu je pro mne aktuální, na co se mám dnes zaměřit, o co usilovat?

pátek 11. 9.

Lk 6,39–42

Pýcha a pokrytectví v záři reflektorů i za halasu médií zůstávají (duchovní) temnotou, slepotou, hluchotou. Naší cestou je obrácení: Pane, ať vidím, slyším, rozumím . . .

sobota 12. 9.

Lk 6,43–49

Rozumově, logicky to zvládnem, víme, že to tak je. Ale hřích (zlo) v nás i kolem nás působí, že jednáme jinak — a nezvládneme. Prosme o sílu Duch svatého.

neděle 13. 9.

24. v mezidobí

Mk 8,27–35

Za koho pokládám Ježíše? Základní otázka mého života! Je opravdu Mesiášem? Tím na kterém závisí celý můj život, všechno mé konání, usilování . . . ?

pondělí 14. 9.

Svátek Povýšení sv. kříže

Jan 3,13–17

„*Tak Bůh miloval svět . . .*“ Nemusím se utápět ve vlastní hříšnosti, ve svých problémech. Byl za mne dán Boží Syn. Mohu i dnes zakoušet Boží spásu, Boží přijetí, Boží odpuštění.

úterý 15. 9.

Památka Panny Marie Bolestné

Jan 19,25–27

Ježíš ve svém velikém utrpení (těsně před svojí smrtí) nepřestává myslet na druhé. I pro mne může být cestou neuzavírat se ve svém smutku, bolesti či utrpení do sebe, ale být vnímavý pro pomoc druhým (možná také — možná jinak — trpícím . . .)

středa 16. 9.

1 Tim 3,14–16

Tak jako Pavel povzbuzuje Timotea svým dopisem, mohu i já. Jistě je v mém okolí někdo, kdo to potřebuje. A nemusí to být jen dopisem, ale třeba i telefonem či esemeskou. A spolu s tím samozřejmě i modlitbou za něj.

čtvrtek 17. 9.

1 Tim 4,12–16

Žiji vytrvale z těch darů, kterými jsem byl Bohem obdarován? Nenechávám je ležet ladem?

pátek 18. 9.

Lk 8,1–3

V Ježíšově doprovodu je většina těch, které uzdravil a povolal. Patřím mezi ně i já?

sobota 19. 9.

1 Tim 6,13–16

Plnit své poslání až do konce je těžké v obyčejném každodenním životě, je těžké v době zkoušek i v době radosti. Přesto o to mám usilovat a i v dnešním dni k tomu hledat svou sílu u Krista.

neděle 20. 9. 25. v mezidobí Mk 9,30–37

Nebát se Ježíše zeptat, „mluvit“ s ním o všech záležitostech svého života a být v tom důvěřiví, přímí, „jednoduší“ jako děti.

pondělí 21. 9. Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty Ef 4,1–7.11–13

Boží povolání je veliká věc. Potřebuji si stále znova připomínat Boží milost, kterou jsem dostal(a) ve křtu a spolu s tím posláním ke službě jednotě církve podle obdarování, které mi bylo Bohem dáno.

úterý 22. 9. Lk 8,19–21

„Kdo slyší a plní Boží slovo.“ K čemu mě dnes Pán vyzývá, co mi klade na mysl, jak mám naplňovat jeho slovo?

středa 23. 9. Lk 9,1–6

Nezajištěnost apoštolů má vést k jejich naprosté závislosti na Bohu. Co v mém životě této (dobré) závislosti brání, co mě od Něj odvádí k závislosti na něčem jiném?

čtvrtek 24. 9. Lk 9,7–9

Starost o kostel je záležitostí celé farní obce. Čím k tomu přispívám já? Není čas nabídnout moji pomoc?

pátek 25. 9. Lk 9,18–22

Otázka pro každého z nás: Za koho pokládáš . . . , kým je pro tebe Ježíš Kristus? Nech stranou fráze, jde o tvůj život a budoucnost.

sobota 26. 9. Lk 9,43b–45

Na pozadí Ježíšovy milosrdné služby potřebným se rýsuje „finále“ jeho pozemského života: utrpení a smrt. Díky Bohu to není „konečná“, naopak v jeho zmrtvýchvstání jsme obdarováni spásou!

neděle 27. 9. 26. v mezidobí Mk 9,38–43.45.47–48

„Kdo není proti nám, je s námi.“ Proč se tedy zbytečně oddělovat od mých (ode mne tak odlišných) sester a bratří, rozdělovat naše společenství, farnost?

pondělí 28. 9. Slavnost sv. Václava, hl. patrona českého národa Mdr 6,9–21

Moudrost je potřebná nejen pro vládcce, ale pro každého (křesťana). Mohu o ni dnes Pána prosit: pro svůj život, pro své povolání, rodinu, zaměstnání, . . . a také ji hledat — v jeho slově při četbě bible.

úterý 29. 9. Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela Jan 1,47–51

Tak jako Natanaela zná Ježíš i nás, naše srdce, naše životy. Je pro mne opravdu Božím synem — tzn. žiji z milosti křtu, naplňuji přikázání lásky, následuji ho?

středa 30. 9.

Neh 2,1–8

Nehemiáš nosil ve svém srdci starost (o rodné město) a v pravý čas se o ni mohl podělit a najít pomoc. Jaké starosti nosím já ve svém srdci? A s kým se o ně mohu dnes podělit?

čtvrtek 1. 10.

Neh 8,1–4a.5–6.7b–12

„*Radost z Hospodina je vaše síla.*“ Je tomu tak v mém životě? Nezapomínám na všechno to, čím mě Bůh obdařil? A umím se z toho radovat?

pátek 2. 10.

Památka sv. andělů strážných

Ex 23,20–23a

Bůh je přítomen v životě Izraele, vede jej na cestě do zaslíbené země. Stejně tak je přítomen v životě mém a vede mne. Mohu za to děkovat a opětovně naslouchat Jeho hlasu: kam mě posílá, k čemu mne zve.

sobota 3. 10.

Bar 4,5–12.27–29

Bůh, kterého Izrael (i my) někdy/často opouštíme, je stále připraven vysvobodit a dávat radost. A to mohu dnes zažít i já.

neděle 4. 10.

27. v mezidobí

Mk 10,2–16

Přijmout Boží království jako dítě, tj. jako ten, který si je nijak nemůže zasloužit a zajistit. Přijmout je jako dar, který nemohu (a nemusím odčinit), jako dar, který mi dává svobodu Božího syna, Boží dcery.

pondělí 5. 10.

Jon 1,1–2,1.11

Jsem poslušný vůči Božímu slovu? K čemu mě Pán zve, k čemu (ke komu) mě posílá? (se slovy povzbuzení, s láskyplným pokáráním, s pomocí . . .)

úterý 6. 10.

Jon 3,1–10

Je úžasné, když si někdo uvědomí své hříchy a obrátí se zpět k Bohu. Mohu děkovat za ty okamžiky, kdy jsem já sám (nebo můj bratr či sestra) poznal svoji hříšnost a obrátil se zpět k Bohu.

středa 7. 10.

Jon 4,1–11

Tak jako pro Jonáše může i pro mne být těžké přijmout, když se někdo obrátí k Bohu a jeho hříchy jsou odpuštěny (vždyť to byl takový velký hříšník, komunista; tohle (mně) udělal . . .). Uvědomuji si, jak moc bylo odpuštěno mě, že za mne Ježíš položil svůj život?

čtvrtek 8. 10.

Mal 3,13–20a

Není důležité, zda se „bezbožným“ lidem vede dobře (lépe než mě), ale je důležité, zda se snažím věrně následovat svého Pána. Právě dnes.

pátek 9. 10.

Jl 1,13–15;2,1–2

Joelova výzva k pokání se týká i mne. Jsem připraven (= žiji v pokoji s Bohem) na Jeho den? Co mi k tomu schází?

sobota 10. 10.

Jl 4,12–21

„*Hospodin je útočištěm svému lidu*“ — tedy i mne — vezmi si tuto pevnou jistotu do dnešního dne, pro všechno své konání.

neděle 11. 10.

28. v mezidobí

Žid 4,12–13

Boží slovo chce takto působit v mém vlastním životě, ne jako prostředek k „mlácení“ druhých po hlavě, ale k mé vlastní proměně . . .

pondělí 12. 10.

Řím 1,1–7

„*Všem, které Bůh miluje a které povolal do stavu svatých.*“ Kéž mohu toto ujištění i povolání prožít konkrétně v dnešním dni, v setkáních s lidmi i v situacích, které mi Pán dává.

úterý 13. 10.

Řím 1,16–25

Odpovídá mému poznání Boha (jako mého Pána, Zachránce — Spasitele, Přitele, . . .) mé jednání? Proměňuje toto poznání můj život?

středa 14. 10.

Řím 2,1–11

Boží dobrota mě chce přivést k pokání. Boží milosrdenství je opravdu nezměrné a tak Mu mohu směle předložit všechny svoje hříchy, viny, starosti, boje, . . .

čtvrtek 15. 10.

Lk 11,47–54

Zákoník a jeho jednání je i ve mně. Ježíš varuje: „. . . sami jste nevešli, a těm, kteří chtěli vejít, jste v tom zabránili.“ Pane, prosím tě, odpusť moji slepotu vlastní důležitosti a neomylnosti. Dej mi pokorné srdce, abych sloužil Tebou a měl radost z hledajících a toužících po Tobě.

pátek 16. 10.

Řím 4,1–8

Spásu si nikdy nemohu zasloužit svými dobrými skutky (to bych se stavěl na pozici farizeů). Má víra a Boží milosrdenství je tím, co přináší ospravedlnění před Pánem. Je moje víra živá? A čím ji živím?

sobota 17. 10.

Řím 4,13.16–18

Víra v Ježíše a Boží milost jsou opravdu základem, díky němuž jsem se stal(a) Božím dítětem a které mne i v dnešním dni mohou a mají vést ve všem mém jednání.

neděle 18. 10.

29. v mezidobí

Žid 4,14–16

Ujištění o Ježíšově naprostém porozumění ať je pro mne jistotou, dodávající mi odvalu se vším před něj přijít, s ničím se před ním neschovávat. Jen tudy vede cesta k proměně mého života, k uzdravení.

pondělí 19. 10.

Řím 4,20–25

Důvěra, pevně přesvědčení o tom, že Bůh jedná v mém životě, že mne slyší, že se mnou počítá, že naplní svá zaslíbení, že mne přijme do svého království — to je postoj Abrahamův a má být i můj.

úterý 20. 10.

Řím 5,12–15b.17–19.20b–21

„V hojnosti dostávají milost a ospravedlnění“ — toto slovo má pro mne být povzbuzením a provázet mne v dnešním dni v boji s mými starostmi, s pokušením, s vlastními slabostmi.

středa 21. 10.

Řím 6,12–18

Rozhodnutí pro Boha (a vysvobození z otroctví hříchu) se již událo (při křtu) a děje se stále znova (při obnově křtu, při slavení svátosti smíření, . . .). Toto rozhodnutí si mám dnes znovu připomenout, znovu je potvrdit a dát své údy „Bohu jako nástroje ke konání spravedlnosti.“

čtvrtek 22. 10.

Řím 6,19–23

„Dar Boží však je věčný život v Kristu Ježíši, našem Pánu.“ Chval Boha za tento dar a v poslušnosti naslouchej svému Pánu, co Ti dnes chce říci.

pátek 23. 10.

Řím 7,18–25a

I já to znám. Jsem hříšný(á), dělám to, co nechci, stávám se znovu zajatcem zákona hříchu. Ale Bůh znovu a znovu vysvobozuje. A možná je pro mne ten „čas příhodný“ právě teď!

sobota 24. 10.

Řím 8,1–11

Mohu dnes znovu prosit o dar Kristova Ducha, aby mne probouzel k životu, abych v Jeho síle žil jako člověk patřící Bohu.

neděle 25. 10.

30. v mezidobí

Žid 5,1–6

Bůh se stal naším Otcem, „je schopen cítit s chybuujícími a bloudícími“; ujímá se mých starostí, problémů, křivd. Mám odvahu (tak jako Bartimaios) mu vše předložit?

pondělí 26. 10.

Řím 8,12–17

Nemusím otročit svému hříchu, jsem Boží syn, Boží dcera a dostal(a) jsem Ducha, který mne vede, pomáhá a utvrzuje mne.

úterý 27. 10.

Řím 8,18–25

V co (v koho) vkládám svoji naději (s pohledem na dnešní den a vše, co mne v něm čeká)?

středa 28. 10. **Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů** **Lk 6,12–19**
 Strávit čas v modlitbě s Bohem bylo důležité pro Ježíše a je důležité i pro mne. Najdu v dnešním (volném) dni nějaký čas navíc (krom mých pravidelných modliteb) na důvěrné setkání s Otcem?

čtvrtek 29. 10. **Lk 13,31–35**
 Mnoho věcí nás dokáže „vykolejit“ z cesty k cíli. Je třeba se zorientovat, znovu „obrátit“ a následovat Ježíše až do Jeruzaléma pod jeho kříž.

pátek 30. 10. **Lk 14,1–6**
 Sobota, sváteční den, je tu „pro člověka“. Spása a dobro se nedějí jen v pracovní dny, právě naopak. Vytratí-li se duch, zůstává litera — a ta zabíjí, říká apoštol Pavel.

sobota 31. 10. **Řím 11,1–2a.11–12.25–29**
 Pavlovi leží na srdci jeho národ, který neuvěřil v Ježíše Krista. Po jeho vzoru mohu i já prosit za svůj národ, aby i v naší zemi další lidé nacházeli Ježíše jako svého Pána Spasitele.

neděle 1. 11. **Slavnost Všech svatých** **1 Jan 3,1–3**
 „*Už teď jsme Boží děti!*“ Úžasné Boží rozhodnutí, vyvolení za Jeho syna, Jeho dceru! Mohu děkovat za všechny své „sourozence“, kteří mě už předešli na cestě k Němu a prosit Pána (a je o přímluvu), abych na této cestě vytrval(a).

pondělí 2. 11. **Vzpomínka na všechny věrné zemřelé** **Mt 25,31–46**
 Otevřenost vůči potřebným, i těm „*nejposlednějším bratřím (a sestrám)*“ je nárokem na každého, kdo bere vážně svou víru, svou cestu s Pánem.

úterý 3. 11. **Řím 12,5–16a**
 Pavlův seznam „zásad správného jednání“ v druhé části úryvku je pro mne dnes výzvou. Vyber si jednu z těchto zásad a zkus ji v dnešním dni uskutečňovat ve svém jednání.

středa 4. 11. **Řím 13,8–10**
 Komu ve svém okolí bych měl(a) projevit svoji lásku. Kdo na ni čeká, kdo ji potřebuje . . . ?

čtvrtek 5. 11. **Řím 14,7–12**
 Patříme Pánu a žijeme ne sami pro sebe, ale ve společenství jeho církve. Máme přijímat druhé v jejich jinakosti s úctou a respektem a usilovat o jednotu s nimi.

pátek 6. 11. **Lk 16,1–8**
 Ukázka „prozíravostí“ správce, který si zajišťuje po svém budoucnost. My o budoucnosti často mluvíme, ale v čem a jak jsme prozíraví? Podobenství je alarmující.

sobota 7. 11.

Řím 16,3–9.16.22–27

Na základě dnešního úryvku mohu v modlitbě „vzpomínat“ na svoje blízké: na ty, s kterými jsem se v poslední době setkal; na ty, s kterými mě něco spojuje nebo rozděluje. A prosit o požehnání pro ně a pro jejich službu.

neděle 8. 11.

32. v mezidobí Mk 12,38–44

Prázdná gesta, věci „naoko“, dary z nadbytku, všechno naše konání jen „jako“ — tedy bez osobní angažovanosti, je k ničemu. Nikdo z nás v tom není imunní.

pondělí 9. 11.

Svátek Posvěcení lateránské baziliky

1 Kor 3,9c–11.16–17

Čím přispívám k budování církve (činem, slovem, modlitbou . . .)? Pros o požehnání, aby základem všeho tvého konání byl opravdu Ježíš Kristus. Nebo pros o prohloubení milosti, která ti byla dána a o hlubší poznání tvého místa či úkolu na Boží stavbě.

úterý 10. 11.

Lk 17,7–10

Vzorem služebníka zůstává Ježíš. V jeho stopě mohu jít, hledat a plnit Otcovu vůli.

středa 11. 11.

Mdr 6,1–11

Jsem v té oblasti svého života, kde vykonávám nějakou moc (postavení v práci, doma v rodině, v nějakém spolku, společenství) služebníkem „jeho královské důstojnosti“?

čtvrtek 12. 11.

Mdr 7,22–8,1

Pros o moudrost (o jednu ze zde vyjmenovaných charakteristik) pro život věrný tomu povolání, kterého se ti dostalo (Ef 4,1–2).

pátek 13. 11.

Svátek sv. Anežky České

Kol 3,12–17

Život s Kristem se má přibližovat všem zde uváděným nárokům, které jsou všechny rozvinutím lásky. Na který z nich se dnes zaměřím, v čem potřebuji růst?

sobota 14. 11.

Mdr 18,14–16; 19,6–9

Vžij se do role beránka či ovečky, pasoucí se, poskakující radostí a chválící svého Pána a Zachránce za vše, co pro tebe vykonal a koná.

neděle 15. 11.

33. v mezidobí

Mk 13,24–32

Dějiny se v čase cyklicky neopakují, ale směřují ke svému naplnění „v příchodu Syna člověka“. To platí o dějinách mého života, našeho světa, kosmu. Nejsm bezejmenný, ale Bohem vyvolený, protože patřím Kristu. V tom je síla mé naděje.

pondělí 16. 11.

1 Mak 1,10–15.41–43.54–57.62–64

Je možná těžší (určitě jiné v nárocích) obstát jako Bohu patřící v dobách příznivých než v dobách pronásledování. Oslavuji svého Pána? Neklaním se jiným bohům? Neotročím majetku, lidem, svému zdraví, „kvalitnímu“ životu, . . .

úterý 17. 11.

2 Mak 6,18–31

Pros (a nejen dnes) za ty, kteří jsou pro svoji víru pronásledováni, mučeni, vězněni. Není to naše zásluha, že se nám vede tak dobře . . .

středa 18. 11.

2 Mak 7,1.20–31

Naděje na věčný život je tím, co dává odvahu matce i jejím synům tváří v tvář smrti. Upínám i já svou naději k věčnému životu u našeho Pána (byť mé starosti a problémy jsou jistě mnohem menší) nebo mám své naděje jinde?

čtvrtek 19. 11.

1 Mak 2,15–29

Někdy je namístě nebát se či odložit svou pohodlnost a pozvednout (třeba jako první) svůj hlas proti nespravedlnosti či bezpráví a pomoci tak i druhým kolem mne k odvaze věci měnit, k vyjádření se, k uvědomění si vlastní zodpovědnosti. Umím to?

pátek 20. 11.

1 Mak 4,36–37.52–59

Po vítězství nezapomínají Židé na díkůvzdání a zásluhy, jež (po právu) připisují Bohu. Jednám podobně nebo znám při modlitbě především prosby . . . ?

sobota 21. 11.

1 Mak 6,1–13

Člověk žijící bez Boha, mající své vlastní plány, stavící se proti Bohu — tak žil Antioch. Jak je to s mými plány, s mým životem? A zkus dohlédnout dál za okamžitou odpověď: „Já žiji jinak, já patřím Pánu“ — hlouběji do různých oblastí svého života.

neděle 22. 11.

Slavnost Ježíše Krista Krále

Jan 18,33b–37

Ježíšovo království Lásky, Spravedlnosti a Pokoje je mezi námi, i když není z tohoto světa.

Znovu se otevři moci Pravdy tohoto království a chval Ježíše — Krále.

pondělí 23. 11.

Lk 21,1–4

Spolehnout se zcela na Boha, být na Něm závislý, nezajišťovat se . . . je výzvou dnešního evangelia. Kde se ve svém životě spoléhám (jen) na sebe, na druhé či na svůj majetek, na své schopnosti . . . ?

úterý 24. 11.

Lk 21,5–11

Nespoléhat se na věci vnější, netěšit se stálostí a jistotou velikých staveb . . . , ale trpělivě růst ve víře a jedině v Hospodina vkládat svoji naději a jistotu.

středa 25. 11.

Lk 21,12–19

Být spojen s Bohem, být na Něj napojen svou živou vírou, celým svým životem . . . je zapotřebí (nejen) v čase pronásledování a zkoušek.

čtvrtek 26. 11.

Lk 21,20–28

Všemožné katastrofy a neštěstí, jichž jsou často plné noviny a televize, nás nemají vést k beznaději a odvádět nás od spoléhání se na Boha. Naopak nás mají přivádět k ještě pevnějšímu spojení s Ním v modlitbě a k opravdovému životu z víry.

pátek 27. 11.

Lk 21,29–33

Nebe i země — náš svět, my, já — jsme pomíjející, ale v Kristu směřujeme dějinami k plnosti. On je nejen Pánem dějin a vesmíru, ale je mým osobním Pánem a Spasitelem, jehož slovo spásy ke mně trvá a působí. Díky Pane, že v proměnách času trváš — JSI.

sobota 28. 11.

Lk 21,34–36

Žít věrně každý (obyčejný) den v očekávání Božího království s důvěrou v Ježíše, v jeho slova. — Opravdu je znám? Víím kam mne vede, k čemu mě dnes zve?

---

*Vydalo Biskupství plzeňské pro vlastní potřebu.
Autoři textů: Josef Kaše a Jindřich Fencl.*